

1507/68.

ANACREONTIS
CARMINA,

CUM

SAPPHONIS,

ET

ALCAEI

FRAGMENTIS.

A

†

Nec, si quid olim lusit ANACREON,
Delevit aetas——— Hor.

———Spirat adhuc amor
Vivuntque commissi calores
AEOLIAE fidibus PUELLAE. Idem.

Et te sonantem plenius aureo
Alcaeae plectro———
Exactos tyrannos. Idem.

Ἀνακρεὼν. [Greek]
Κ

ΑΙ ΤΟΥ

ΑΝΑΚΡΕΟΝΤΟΣ

Ω, ΔΑΪ,

ΚΑΙ ΤΑ ΤΗΣ

ΣΑΠΦΟΥΣ,

ΚΑΙ ΤΑ ΤΟΥ

ΑΛΚΑΙΟΥ

ΛΕΙΨΑΝΑ.

—σπουδάζοντες, εἴτε παῖδες.

GLASGUA E:

EXCUDERAT ANDREAS FOULIS,

M DCC LXXVII.

AL TOY

ANAKPONT

Q A I

3 T 3

AL TOY

Y O A I O Y

A I Y A N A

AL TOY

AL TOY

AL TOY

AL TOY

ΑΙ ΤΟΥ

ΑΝΑΚΡΕΟΝΤΟΣ

Ω, ΔΑΙ.

ΕΙΣ ΛΥΡΑΝ.

ΘΕΛΩ λέγειν Ἀτρεΐδας,
Θέλω δὲ Κάδμον ᾄδειν·
Ἄβάρβιτος δὲ χορδαῖς
Ἔρωτα μῆνον ἤχει.
Ἡμεῖς αὖτε νεῦρα πρῶην
καὶ τὴν λύρην ἅπασαν·
Καὶ γὰρ μὲν ἦδον ἄθλως
Ἡρακλῆες· λύρη δὲ

IN LYRAM. Ode I.	unicum sonat. Mutavi nervos
VOLO dicere Atridas; volo	pridem, lyramque adeo uni-
etiam Cadmum canere: barbi-	versam; atque ego quidem ca-
tos vero fidiculis suis amorem	cebam labores Herculis; lyra

6 ΑΝΑΚΡΕΟΝ.

Ἔρωτας ἀντεφώνει.
Χαίροιτε λοιπὸν ἡμῖν,
Ἥρωες· ἡ λύρη γὰρ
Μόνως ἔρωτας ᾄδει.

Β'. ΕΙΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ.

Φύσις κέρατα ταύροις,
Ὅπλας δ' ἔδωκεν ἵπποις,
Ποδωκίην λαγωοῖς,
Λέεσι χάσμι' ὀδόντων,
Τοῖς ἰχθύσιν τὸ νηκτὸν,
Τοῖς ὀρνέοις πέτασθαι,
Τοῖς ἀνδράσι φρόνημα·

vero amores e contrario sonabat. Valeatis ergo in futurum nobis, ὁ heroes; lyra etenim nostra solos amores canit.

II. IN FOEMINAS.

Natura cornua tauris, ungu-

lasque dedit equis, pedum pernicitatem leporibus, leonibus hiatum dentium; piscibus natandi facultatem, avibus volare, viris animositatem et bellicam virtutem: foe-

Γυναιξὶν ἔκ' ἔτ' εἶχεν.

Τί ἔν δίδωσι; κάλλος.

Ἀντ' ἀσπίδων ἀπασῶν,

Ἀντ' ἐγχείων ἀπάντων.

Νικᾷ δὲ καὶ σίδηρον,

Καὶ πῦρ, καλή τις ἔσα.

Γ. Εἰς ἐρωτά.

Μεσονυκτίοις ποθ' ὥραις,

Στρέφεται ὅτ' Ἄρκτος ἦδη

Κατὰ χεῖρα τὴν Βοώτε,

Μερόπων δὲ φύλα πάντα

Κέαται κόπῳ δαμέντα.

minis non amplius habuit,
quod daret. Quid igitur dat iis?

Pulchritudinem, quae instar
clypeorum omnium, instar est
hastarum omnium; quinimo
vincit etiam ferrum, atque ig-

nem ipsum, siqua pulchra sit.

III. IN AMOREM.

Nocte aliquando intempesta,
cum jam Ursa vertitur sub
manum Bootae, mortalium-
que genus omne jacet, labore

Τότ' Ἔρως ἐπισαθείς μεν
Θυρέων ἔκοπτ' ὀχῆας.

Τίς, ἔφην, θύρας ἀράσσει;
Κατὰ μεῦ σχίσαις ὀνείρας;

Ὁ δ' Ἔρως, ἀνοίγε, φησὶ,
Βρέφος εἰμί, μὴ φόβησαι.

Βρέχομαι δὲ, καὶ σέληνον
Κατὰ νύκτα πεπλάνημαι.

Ἐλέησα ταῦτ' ἀκέσας·

Ἀνὰ δ' εὐθὺ λύχνον ἄψας

Ἀνέωξα. καὶ βρέφος μὲν

Ἔσορῶ, φέροντα τόξον,

domitum; tunc Amor super-
veniens, mea forium pultabat
repagula. Quis, inquiebam,
fores tundit? Disrumpes mihi
utique somnia. Ast Amor,
"Aperi, inquit, puerulus sum;

"ne metuas: pluvia vero ma-
"deo, et illum per noctem
"erravi." Misertus sum, ut
haec audii: et statim, quum
accendissem lucernam, ape-
rui; et puerulum sane aspicio;

Πτέρυγας τε καὶ φαρέτρην.
 Παρὰ δ' ἰσίνην καθίσας,
 Παλάμαιοι χεῖρας αὐτῷ
 Ἀνέθαλπον· ἐκ δὲ χαίτης
 Ἀπέθλιβον ὑγρὸν ὕδωρ.
 Ὁ δ', ἐπεὶ κρύος μεθῆκε,
 Φέρε, φησὶ, πειράσωμεν·
 Τόδε τόξον ἐστὶ μοι νῦν,
 Βλάβεται βραχεῖσα νευρή.
 Τανύει δὲ, καὶ με τύπτει
 Μέσον ἥπαρ, ὥσπερ οἷστρος·
 Ἀνα δ' ἄλλεται καχάζων,

ferentem arcum, et alas et
 pharetram: ad focum itaque
 quum stetissem, palmis meis
 manus ejus resovebam, et ex
 ejus caesarie exprimebam hu-
 midam aquam. Ille autem, ubi

frigus se remiserat, "Age, in-
 quit, experiamur huncce ar-
 cum, nunquid mihi jam lac-
 datur madefactus nervus:"
 tendit itaque, et me ferit in
 medium jecur, tanquam asilus.

10 ΑΝΑΚΡΕΟΝ.

Ξένε, δ' εἶπε, συγχαίρηθι·
Κέρας ἀβλαβές μὲν ἐσι,
Σὺ δὲ καρδίην πονήσεις.

Δ. ΕΙΣ ΕΑΥΤΟΝ.

Ἐπὶ μυρσίναῖς τερεΐναις,
Ἐπὶ λωτίναις τε ποίαις
Στορέσας, θέλω προπίνειν.
Ὁ δ' Ἔρως, χιτῶνα δήσας
Ὑπὲρ αἰχένος παπύρω,
Μέθυ μοι διακονεῖτω.
Τροχὸς ἄρματος γὰρ οἷα,
Βίότος τρέχει κυλισθεῖς.

Exilitque cachinnans, et, "Ho-
" spes, inquit, congratulare:
" cornu quidem meum illac-
" sum est, tu autem cor dolebis.

IV. DE SEIPSO.

Super myrtis tenellis, super et

lotinis herbis stratus, volo por-
tare. Amor itaque, tunicam
ligans super cervice papyro,
merum mihi administret. Ve-
lut enim rota currus vita no-
stra currit voluta; exiguusque

Ὀλίγη δὲ κεισόμεσθα
 Κόνις, ὅσ' ἔων λυθέντων.
 Τί σε δεῖ λίθον μυρίζειν,
 Τί δὲ γῇ χέειν μάταια;
 Ἐμὲ μᾶλλον, ὥς ἔτι ζῶ,
 Μύρισον, ῥόδοις δὲ κρᾶτα
 Πύκασον, κάλει δ' ἑταίρην.
 Πρὶν, Ἐρως, ἐκεί μ' ἀπελθεῖν
 Ὑπὸ νερτέρων χορείας,
 Σκεδάσαι θέλω μερίμνας.

Ε'. Εἰς ῥοδὸν.

Τὸ ῥόδον τὸ τῶν ἐρώτων

jacebimus cinis, ossibus solutis. Quid te opus est lapidem inungere? Quid et in terram libare supervacua? Me potius, dum adhuc supersum, unge, rosisque caput meum redimi-

to, et voca huc amicam. Priusquam, ô amor, illuc abiero ad inferorum choraes, dissipare volo curas.

V. IN ROSAM.

Rosam, quae flos amorum,

Μίξωμεν Διονύσῳ.

Τὸ ῥόδον τὸ καλλίφυλλον

Κροτάφοισιν ἀρμόσαντες,

Πίνωμεν ἀβρὰ γελῶντες.

Ῥόδον ὧ φέρισον ἄνθος,

Ῥόδον ἔαρος μέλημα.

Ῥόδα καὶ θεοῖσι τερπνά.

Ῥόδα παῖς ὁ τῆς Κυθήρης

Στέφεται καλοῖς ἰσίοις,

Χαρίτεσσι συγχορεύων.

Στέψον ἔν με, καὶ λυρίσω

Παρά σοῖς, Διόνυσε, σηκοῖς·

misceamus Baccho: rosam illam pulchre foliatam temporibus aptantes. Bibamus genialiter ridentes. Rosa, ὁ praestantissime flos, rosa veris praecipua cura; rosae vel

diis in deliciis sunt. Rosas etiam puer ille Veneris redimitur pulchris capillis, gratiis simul saltans. Corona igitur me, et lyram pulsabo: juxta tua, Bacche delubra

Μετὰ κέρης βαθυκόλπῃ,
 Ῥοδίνοισι σεφανίσκοις
 Πεπυκασμένος, χορεύσω.

5. ΕΙΣ ΤΟ ΑΥΤΟ.

Στεφάνῃς μὲν κροτάφοισι
 Ῥοδίνῃς συναρμόσαντες,
 Μεθύομεν ἄβρᾶ γελῶντες.
 Ὑπὸ βαρβίτῳ δὲ κέρα
 Κατὰ κισσοῖσι βρέμοντας
 Πλοκάμοις φέρῃσα θύρας,
 Χλιδανόσφυρος χορεύει.
 Ἄβροχαίτας δ' ἅμα κῆρος

cum puella profundi sinus, ro-
 seis corollis redimitus, salta-
 bo.

VI. IN EANDEM.

Coronas quidem temporibus

roseas simul-aptantes, genio-
 indulgemus suaviter ridentes.
 Ad barbiton vero puella he-
 deraceis plenos comis gerens
 thyrsos, delicatulis-malleolis
 saltat. Mollique caesarie simul

14 ΑΝΑΚΡΕΟΝ.

Στομάτων αἰδὺ πνεόντων,
 Κατὰ πηκτίδων ἀθύρων
 Προχέει λίγειαν ὀμφάν.
 Ὁ δ' Ἔρως ὁ χρυσοχαίτας,
 Μετὰ τῷ καλῷ Λυαίῳ
 Καὶ τῇς καλῆς Κυθήρης,
 Τὸν ἐπήρατον γεραιοῖς
 Κῶμον μέτεισι χαίρων.

Ζ'. Εἰς Ἐρωτά.

Ὑακινθίνῃ με ῥάβδῳ
 Χαλεπῶς Ἔρως βαδίζων
 Ἐκέλευσε συντροχάζειν.

puer, ore suave spiranti, ad
 panduram ludit fundens ele-
 gantem vocem. Ipse demum
 Amor auricomus, una cum
 pulchro Lyaeo, una cum pul-
 chra Venere, pergratam seni-

bus comessionem ingreditur
 laetus.

VII. IN AMOREM.

Hyacinthina me virga diffi-
 culter Amor gradientem et re-
 stitantiem jussit secum una

Διὰ δ' ὄξεων μ' ἀναύρων
 Ευλόχωντε καὶ φαραγγων
 Τροχάοντα πείρεν ὕδρος.

Κραδίῃ δὲ ῥινὸς ἄχρῃς
 Ἀνέβαινε, καὶ ἀπέσβην.

Ὁ δ' Ἔρως μέτωπα σείων
 Ἀπαλοῖς πτεροῖσιν, εἶπεν,
 Σὺ μὲν εἰ δύνῃ φιλῆσαι.

Η'. Εἰς τὸν ἑαυτοῦ οὐεῖπον.

Διὰ νυκτὸς ἐγκαθεύδων
 Ἀλιπορφύροις τάπησι,
 Γεγαννυμένος Λυαίῳ,

litur

diffi-

et re-

una

cursitare : ita per rapidos tor-
 rentes, per fruticeta et prae-
 cipitia, cursitantem transfixit
 coluber. Cor inde *mibi* nares
 adusque ascendit, et tantum
 non extinctus sum. Amor

itaque frontem mihi refrige-
 rans mollibus cum alis, dixit,
 tu etenim non potes amare.

VIII. IN SOMNIUM SUUM.

Per noctem indormiens pur-
 pureis tapetibus, lactificatus

Ἐδόκην ἀκροῖσι τάρσοις
 Δρόμον ὠκὺν ἐκτανύειν,
 Μετὰ παρθένων αἰθύρων.
 Ἐπεκερτόμεν δὲ παῖδες
 Ἀπαλώτεροι Λυαῖς,
 Δακέθυμά μοι λέγοντες
 Διὰ τὰς καλὰς ἐκείνας.
 Ἐθέλοντα δὲ φιλῆσαι
 Φύγον ἐξ ὕπνου με πάντες.
 Μεμονωμένος δ' ὁ τλήμων
 Πάλιν ἤθελον καθεύδειν.

Lyaeo, visus sum summis
 pedum palmulis cursum velo-
 cem intendere, cum virgini-
 bus lusitans: cavillabantur au-
 tem pueri teneriores Lyaeo,
 scurrilia mihi dicentes, prop-

ter formosulas illas. Volen-
 tem deinde osculari fugerunt
 e somno me omnes; solus i-
 taque relictus ego misellus rursus
 appetui dormire.

Θ'. ΕΙΣ ΠΕΡΙΣΤΕΡΑΝ.

Ἐρασμίη πέλεια,
 Πόθεν, πόθεν πέτασαι;
 Πόθεν μύρων τοσούτων,
 Ὑπ' ἡέρος θέσσα,
 Πνέεις τε καὶ ψεκάζεις;
 Τίς ἐσί σοι; μέλει δέ.
 Ἀνακρέων μ' ἔπεμψε
 Πρὸς παῖδα, πρὸς Βάθυλλον,
 Τὸν ἄρτι τῶν ἀπάντων
 Κρατῶντα καὶ τύραννον.
 Πέπρακέ με Κυθήρη

IX. AD COLUMBAM.

O amabilis columbella, undenam, undenam volas? Unde est, quod unguentorum tantorum, super aëre festinans, re-

tibi heras est? Id enim curae est mihi, ut sciam. Anacreon me misit ad amasium, ad Bathyllum, qui dudum evasit omnium omnino dominus atque imperator. Vendidit me

C

†

Λαβῶσα μικρὸν ὕμνον.
 Ἐγὼ δ' Ἀνακρέοντι
 Διακονῶ τοσαῦτα·
 Καὶ νῦν οἷας ἐκείνης
 Ἐπισολὰς κομίζω·
 Καί φησιν εὐθέως με
 Ἐλευθέρην ποιήσιν.
 Ἐγὼ δέ, κῆν ἀφῆ με,
 Δέλη μενῶ παρ' αὐτῶ.
 Τί γάρ με δεῖ πέτασθαι
 Ὄρη τε καὶ κατ' ἀγρὰς,
 Καὶ δένδρεσιν καθίζειν,

illi Venus, quum accepisset
 brevem hymnum ab eo: ego
 exinde Anacreonti ut famula
 ago res hujusmodi: et nunc
 quales quales ejusdem episto-
 las defero: et is ait, propedi-

em me liberam se facturum.
 Ego vero, etiamsi dimiserit
 me, serva *nihilominus* manebo
 apud eum: quid enim mihi
 opus est volare *per* montes et
 per agros, et arboribus insido-

Φαγῶσαν ἄγριόν τι;
 Τανῦν ἔδω μὲν ἄρτον
 Ἀφαρπάσασα χεῖρων
 Ἀνακρέοντος αὐτῆ.
 Πιεῖν δέ μοι δίδωσι
 Τὸν οἶνον, ὃν προπίνει.
 Πῖσσα δ' ἂν χορεύσω,
 Καὶ δεσπότην ἐμοῖσι
 Πτεροῖσι συγκαλύψω.
 Κοιμωμένη δ' ἐπ' αὐτῷ
 Τῷ βαρβίτῳ καθεύδω.
 Ἔχεις ἅπαντ', ἄπελθε·

re, edenti nescio quid rusticum? nunc comedo quidem panem, subripiens manibus Anacreontis ipsius: bibendumque mihi praebebat vinum ipsum, quod praebiberat. Ut

vero biberim, forsitan saltabo, et herum meis alis contexam; consopita autem super ipso barbito dormio. Habeas omnia; abeas: loquaciorem me

Λαλιζέραν μ' ἔθηκας,
Ἄνθρωπε, καὶ κορώνης.

Ι. ΕΙΣ ΕΡΩΤΑ ΚΗΡΙΝΟΝ,

Ἐρωτα κήρινόν τις
Νεινίης ἐπώλει.
Ἐγὼ δέ οἱ παραστὰς,
Πόσας θέλεις, ἔφην, σοι
Τὸ τευχθὲν ἐκπρίωμαι.
Ὅ δ' εἶπε δωριάζων,
Δάβ' αὐτὸν, ὅππόσας λῆς.
Ὅμως δ' ἂν ἐκμάθης πᾶν,
Οὐκ εἰμὶ κηροτέχνης.

fecisti, ô homo, vel ipsa cor-
nice.

X. IN CEREUM CUPIDINEM.

Cupidinem cereum quidam a-
dolescens venundedit; egoque

illi juxta stans quanti, inqui-
ebam, vis tibi imagunculam
hanc emam? At ille dixit, Do-
rice loquens, Capeillum, quan-
ti vis, i. e. tuo pretio: verun-
tamen, ut rem totam addiscas,

Ἄλλ' ὃ θέλω συνοικεῖν
 Ἐρωτι παντορέκτῃ.
 Δὸς ἔν, δὸς αὐτὸν ἡμῖν
 Δραχμῆς καλὸν σύνευνον.
 Ἐρως, σὺ δ' εὐθέως με
 Πύρωσον· εἰ δὲ μὴ, σὺ
 Κατὰ φλογὸς τακῆσῃ.

ΙΑ'. ΕΙΣ ἙΑΥΤΟΝ.

Λέγουσιν αἱ γυναῖκες,
 Ἀνακρέων, γέρων εἰ
 Λαβὼν ἔσοπτρον, ἄθρει
 Κόμας μὲν ἔκ' ἔτ' ἔσας,

non ego sum cœrearum imagi-
 num effictor: sed nolo una ha-
 bitare cum Cupidine, qui om-
 nia appetit. Da igitur, *inquid*,
 da illum nobis, pro hac drach-
 ma, lepidum contubernalem.
 At tu, ὦ Cupido, propediem

me incendas: sin vero, tu ipse
 in flamma colliquefies.

XI. DE SEIPSO.

Dicunt *mibi* faeminae, ὦ *Ana-*
creon, senex es: accepto spe-
 culo, contemplare comas qui-

Ψιλὸν δέ σευ μέτωπον.
 Ἐγὼ δὲ τὰς κόμας μὲν,
 Εἴτ' εἰσὶν, εἴτ' ἀπῆλθον,
 Οὐκ οἶδα· τῷτο δ' οἶδα,
 Ὡς τῷ γέροντι μᾶλλον
 Πρέπει τὰ τερπνὰ παίζειν,
 Ὅσω πέλας τὰ μοίρης.

IB. ΕΙΣ ΧΕΛΙΔΟΝΑ.

Τί σοι, θέλεις, ποιήσω,
 Τί, σοι, λάλη χελιδών;
 Τὰ ταρσά σευ τὰ κῆφα
 Θέλεις, λαβὼν ψαλίξω;

dein non amplius existentes,
 glabramque tuam frontem. E-
 go sane, quod ad comas atti-
 net, utrum sint, an abierint,
 haud novi; hoc autem novi,
 quod seni tanto magis conve-

nit jucunde ludere, quanto
 propior ei mors sit.

XII. IN HIRUNDINEM.

Quid tibi vis, faciam, quid, ὅ
 garrula hirundo? Alasne tuas
 celeres illas, vis, ut prehensas

Ἡ μᾶλλον ἔνδοθέν σευ
 Τὴν γλῶσσαν, ὡς ὁ Τηρεὺς
 Ἐκείνος, ἐκθερίζω;
 Τί μευ καλῶν ὀνείρων,
 Ὑπορθρίαισι φωναῖς
 Ἀφήρπασας Βάθυλλον;

ΙΓ'. ΕΙΣ ἙΑΥΤΟΝ.

Οἱ μὲν, καλὴν Κυβέβην
 Τὸν ἡμίθηλυν Ἄττιν
 Ἐν ἔρεσιν βοῶντα,
 Λέγουσιν ἐκμανῆναι.
 Οἱ δὲ, Κλάρη παρ' ὄχθαις

forfice abscindam? An potius
 interiorem tuam illam lin-
 guam, sicut Tereus ille, prorsus
 demetam? Quid ex meis
 gratis somniis, matutinis tuis
 modulis, abripuisti Bathyllum?

XIII. DE SEIPSO.

Hi quidem, almam Cybelen
 semimarem Attin in monti-
 bus clamantem dicunt in furo-
 rem actum: illi vero, Clari ad

Δαφνηφόροιο Φοίβε
 Δάλον πiónτες ὕδωρ,
 Μεμηνότες βοῶσιν.
 Ἐγὼ δὲ τῷ Λυαίῃ
 Καὶ τῷ μύρᾳ χορισθεῖς,
 Καὶ τῆς ἐμῆς ἐταίρης,
 Θέλω, θέλω μανῆναι.

ΙΑ'. ΕΙΣ ΕΡΩΤΑ.

Θέλω, θέλω φιληῆσαι·
 Ἐπειθ' Ἔρως φιλεῖν με·
 Ἐγὼ δὲ ἔχων νόημα
 Ἄβυσλον, ἔκ ἐπείσθην.

ripas laurigeri Phoebi, fatidicam cum biberint aquam, furore perculsi clamant. Ast ego, Lyaeo, et unguento saturatus, et meâ quoque amicâ, volo, volo, inquam, furere.

XIV. IN CUPIDINEM.
 Volo, volo nunc tandem amare:—suasit olim Cupido amare me; ego autem habens animum improvidum, minime persuâsus sum. Tunc il-

Ο δ' εὐθὺ τόξον ἄραῖς
 Καὶ χρυσέην φαρέτρην,
 Μάχη με πρὸς καλεῖτο.
 Καὶ γὰρ λαβὼν ἐπ' ὤμων
 Θώρηχ', ὅπως Ἀχιλλεύς,
 Καὶ δῶρα καὶ βοεῖην,
 Ἐμαρνάμην ἔρωτι.
 Ἐβάλλ', ἐγὼ δ' ἔφευγον,
 ὣς δ' ἔκ' ἔτ' εἶχ' οἷσός,
 Ἦσχαλλεν εἴθ' ἑαυτὸν
 Ἀφῆκεν εἰς βέλεμνον.
 Μέσος δὲ καρδίας με

le protinus arcum tollens at-
 que auream pharetram, pugna
 me provocabat: atque ego
 sumens super humeris thora-
 ca, velut alter Achilles, ha-
 stasque et scutum, concerta-

bam cum Cupidine. Jaciebat;
 ast ego fugiebam: ut vero
 non amplius habuit tela, ae-
 gre-tulit, deinde seipsum pro-
 jecit in modum teli: medius-
 que cordis mei penetravit, et

Ἐδυνε, καί μ' ἔλυσε.
 Μάτην δ' ἔχω βοεῖν.
 Τί γὰρ βαλώμεθ' ἔξω,
 Μάχης ἔσω μ' ἐχέσης;

ΙΕ. ΕΙΣ ἙΛΥΤΟΝ.

Οὐ μοι μέλει Γύγας,
 Τῷ Σάρδεων ἀνακτος.
 Οὐθ' αἰρέει με χρυσός,
 Οὐδὲ φθονῶ τυράννοισ.
 Ἐμοὶ μέλει μύροισι
 Καταβρέχειν ὑπὲρ ἡνῆ.
 Ἐμοὶ μέλει ῥόδοισι

me solvit. Frustra itaque habeo scutum: quid enim muniamur extra, bello intus me exercente?

XV. DE SEIPSO.

Non mihi curae sunt opes Gy-

gae, illius Sardium regis; neque expugnat me aurum, nec invideo tyrannis. Mihi curae est unguentis perfundere harbam, mihi curae est rosis co-

Κατασέφειν κάρηνα.

Τὸ σήμερον μέλει μοι.

Τὸ δ' αὔριον τίς οἶδεν;

Ὡς ἔν' ἔτ' εὐδί' ἐσὶ.

Καὶ πῖνε, καὶ κύβευε,

Καὶ σπένδε τῷ Λυαίῳ.

Μὴ νῆσος, ἣν τις ἔλθῃ,

Λέγῃ, σὲ μὴ δεῖ πίνειν.

ΙΣ'. ΕΙΣ ΕΑΥΤΟΝ.

Σὺ μὲν λέγεις τὰ Θήβης,

Ὁ δ' αὖ Φρυγῶν αὐτάς,

Ἐγὼ δ' ἐμὰς αἰλώσεις.

ronare verticem : quod hodie
est, curae-est mihi; quod cras
erit, quis novit? Donec igitur
adhuc sereni sunt dies, et bibe
et aleis lude, et libato Lyaeo:
ne morbus, si quis venerit, ju-

beat, ut ne tu bibas.

XVI. DE SEIPSO.

Tu quidem pangis Thebaica,
ille autem Phrygum pugnas:
ego vero meas expugnationes.

28 ΑΝΑΚΡΕΟΝ.

Οὐχ ἵππος ὤλεσέν με,
Οὐ πεζός, ἔχί νῆες·
Στρατὸς δὲ καινὸς ἄλλος
Ἀπ' ὀμμάτων βαλὼν με.

ΙΖ'. ΕΙΣ ΠΟΤΗΡΙΟΝ ΑΡΓΥΡΟΥΝ.

Τὸν ἀργυρὸν τορεύσας,
Ἥφαιστέ, μοι ποιήσον,
Πανοπλίαν μὲν ἔχί.
Τί γὰρ μάχαισι καί μοι;
Ποτήριον δὲ κοῖλον·
Ὅσον δύνῃ, βάθυνον.
Ποίει δέ μοι κατ' αὐτό,

Non equus perdidit me; non
pedestris-exercitus, nec naves:
at exercitus inusitatus alius-
generis ab oculis *dominae* me
petens.

XVII. IN POCULUM ARGEN-
TEUM.

Argentum illud caelans, Vul-
canē, mihi fac, armaturam-
omnem quidem nullo modo,
quid enim mihi cum pugnis?
poculum vero cavum, quan-

Μήτ' ἄσρα, μήθ' ἀμάξας,
 Μὴ συγνὸν Ὠρίωνα.
 Τί Πλειάδεσσι καί μοι;
 Τί δ' ἄσρασιν Βοώτῳ;
 Ποίησον ἀμπέλους μοι,
 Καὶ βότρυας κατ' αὐτό,
 Καὶ χρυσέας πατῆντας,
 Ὅμῃ καλῶ Λυαίῳ,
 Ἔρωτα καὶ Βάθυλλον.

ΙΗ. ΕΙΣ ΤΟ ΑΥΤΟ.

Καλὴ τέχνα, τόρευσον
 Ἐαρος κύπελλον ἡδύ,

tum potes, profundum facito. vites mihi, atque racemos su-
 Et fac mihi super illud, neque per illud, et aureos calcantes,
 astra, neque plaustra-coelestia (una cum pulchro Lyaeo,) Cupidinem atque Bathyllum.
 neque invisum Oriona : quid
 mihi cum Pleiadibus? Quid
 item cum astris Bootae? Facito

XVIII. IN IDEM.

O artifex, mihi caelato veris

Τὰ πρῶτα τερπνὰ ἡμῖν
 Ῥόδα φέρουσιν ὥρην.
 Ἀργύριον δ' ἀπλώσας,
 Ποτὸν ποίει μοι τερπνόν.
 Τῶν τελετῶν, παραινῶ,
 Μὴ μοι ξένον τορεύσης,
 Μὴ φευκτὸν ἰσόρημα.
 Μᾶλλον ποίει Διὸς γόνον
 Βάκχον εὐϊὸν ἡμῖν.
 Μύσις νάματος ἡ Κύπρις
 Ὑμεναίοις κροτᾷσα.
 Χάρασ' Ἐρωτας ἀνόπλους,

poculum suave : imprimis il-
 lud ipsum dulcem nobis rosam
 ferens tempus : et argentum
 unico-argumento-ornans ju-
 cundum poculum facito mihi.
 Ceremoniarum, hortor, ne mi-
 hi exoticum quid caeles, nec

execrandum argumentum ; fac
 potius Jovis prolem, Bacchum,
 Euïum, nobis datorem liquo-
 ris, aut Venerem nuptiarum
 dominatricem, vel cum Hy-
 menaeis saltantem. Sculpe
 Cupidinem inermem, et Gra-

Καὶ Χαρίτας γελώσας
 Ὑπ' ἄμπελον εὐπέταλον,
 Εὐβότρυον, κομῶσαν.
 Σύναπτε κέρως εὐπρεπεῖς,
 Ἄν μὴ Φοῖβος αἰθύρη.

ΙΘ'. ΕΙΣ ΤΟ ΔΕΙΝ ΠΙΝΕΙΝ.

Ἡ γῆ μέλαινα πίνει,
 Πίνει δὲ δένδρε' αὐτήν.
 Πίνει θάλασσα δ' αὔρας,
 Ὁ δ' ἥλιος θάλασσαν,
 Τὸν δ' ἥλιον σελήνη.

tias ridentes sub vite luxuri-
 anti, racemosa, comanti: con-
 junge pueros decentes; modo
 ne Phoebus et ipse lusitârit.

XIX. QUOD OPORTEAT
 BIBERE.

Terra haec nigra bibit, bi-
 buntque arbores ipsam: bi-
 bit et aequor auras, et sol
 ipsum aequor, solemque luna.

; fac
 um,
 quo-
 rum
 Hy-
 ulpe
 Gra-

Τί μοι μάχεσθ', ἑταῖροι,
Κ' αὐτῷ θέλοντι πίνειν;

Κ'. ΕΙΣ ΚΟΡΗΝ.

Ἡ Ταντάλα πότ' ἔση
Λίθος Φρυγῶν ἐν ὄχθαις.
Καὶ παῖς ποτ' ὄρνις ἔπτη
Πανδιόνοιο χελιδάν.
Ἐγὼ δ' ἔσοπτρον εἶην,
Ὅπως αἰεὶ βλέπῃς με.
Ἐγὼ χιτῶν γενοίμην,
Ὅπως αἰεὶ φορῇς με.
Υἷδαρ θέλω γενέσθαι,

Quid mihi contenditis, amici,
et-ipsi volenti bibere?

XX. AD PUELLAM.

Filia Tantali olim stetit lapis
Phrygum in collibus: et filia

olim ut avis volavit Pandio-
nis, hirundo viz. Ast ego spe-
culum siem, ut semper inspec-
tes me; ego vel tunica fiam,
ut semper gestes me: aqua
volo fieri, ut tibi cutim la-

Ὅπως σὲ χρῶτα λῶσω.
 Μύρον, γύναι, γενοίμην,
 Ὅπως ἐγὼ σ' αἰλείφω.
 Καὶ ταινίη δὲ μαζῶν,
 Καὶ μάργαρον τραχήλῳ.
 Καὶ σάνδαλον γενοίμην,
 Μόνον ποσὶν πατεῖν με.

ΚΑ'. ΕΙΣ 'ΕΑΥΤΟΝ.

Δότε μοι, δότ', ὦ γυναῖκες,
 Βρομὶς πιεῖν ἀμυσί.
 Ὑπὸ καύματος γὰρ ἤδη
 Προποθεὶς ἀνασενάζω.

ven: unguentum, ὁ foemina,
 fiam; ut ego te ungam; et
 strophium quoque mamilla-
 rum, et unio collo tuo, etiam
 solea fieri-velim; tantum ut
 pedibus me conculces.

XXI. DE SEIPSO.

Date mihi, date, ὁ mulieres,
 de Baccho, ut bibam pleno-
 haustu, ab aesu etenim du-
 dum prius-epotus (i. e. exic-
 catus) graviter suspiro, date

34 ΑΝΑΚΡΕΟΝ.

Δότε δ' ἀνθέων ἐκείνης,
 Στεφάνης δ', οἷς πυκάζω,
 Τὰ μέτωπά μ' ἐπικαίει·
 Τὸ δὲ καῦμα τῶν ἐρώτων
 Κραδίῃ τινὶ σκεπάζω.

ΚΒ. ΕΙΣ ΒΑΘΥΛΛΟΝ.

Παρά τήν σκιήν, Βάθυλλε,
 Κάθισον, καλὸν τὸ δένδρον.
 Ἀπαλὰς σείει δὲ χαίτας
 Μαλακωτάτῳ κλαδίσκῳ.
 Παρὰ δ' αὐτῷ ἐρεθίζει
 Πηγὴ ῥέεσσα πειθῆς.

etiam de floribus istis; nam
 corollas, quas gero, frons mea
 exurit: at aestum hunc amo-
 rum, ô corculum, qua re in-
 umbrem.

XXII. AD BATHYLLUM.
 Ad hanc umbram, ô Bathylle,
 sedeto: decora est haec arbor,
 tenerasque quassat comas mol-
 lissimo ramulo: juxtaque illam
 murmure-blanditur fonticu-

Τίς ἂν ἔν ὄρῳν παρέλθοι
Καταγώγιον τοῖστον;

ΚΓ'. ΕΙΣ ΧΡΥΣΟΝ.

Ὁ Πλῆτος εἶγε χρυσῶ
Τὸ ζῆν παρῆγε θνητοῖς,
Ἐκαρτέρων φυλάττων·
Ἰν', ἂν θανεῖν ἐπέλθῃ,
Δάβῃ τι, καὶ παρέλθῃ.
Εἰ δ' ἔδὲ τὸ πρίασθαι
Τὸ ζῆν ἔνεσι θνητοῖς,
Τί καὶ μάτην σενάζω;
Τί καὶ γόσς προπέμπω;

lus fluens ipsa Suada. Quis itaque sciens ac videns praeterierit diverticulum huiusmodi?

XXIII. IN AURUM.

Copia siquidem auri vitam produceret mortalibus, indu-

stria-uterer accumulans et custodiens; ut quando mors superveniret, acciperit aliquid, et abiret aliud. Sin autem neque redimere vitam licet mortalibus, quid et frustra gemo?

Θανεῖν γὰρ εἰ πέπραται,
 Τί χρυσὸς ὠφελεῖ με;
 Ἐμοὶ γένοιτο πίνειν,
 Πιόντι δ' οἶνον ἡδύν,
 Ἐμοῖς φίλοις συνεῖναι,
 Ἐν δ' ἀπαλαῖσι κοίταις
 Τελεῖν τὰν Ἀφροδίταν.

ΚΔ'. ΕΙΣ ἙΑΥΤΟΝ.

Ἐπειδὴ βροτὸς ἐτέχθην,
 Βίῳ τε τρίβον ὁδεύειν,
 Χρόνον ἔγνων, ὃν παρῆλθον,
 Ὃν δ' ἔχω δραμεῖν ἔκ οἶδα.

Quid et lamenta praemitto?
 Mori enim si decretum est,
 quid aurum mihi prodest? mi-
 hi contingat bibere; dumque
 biberim vinum dulce, cum me-
 is amicis conversari; inque
 mollibus cubilibus fovere a-

masiam.

XXIV. DE SEIPSO.

Quandoquidem mortalis sum-
 natus, ut vitae per semitam i-
 ter-faciam, tempus, quod praec-
 teriit, novi; quod habeo de-
 currendum, quis novit? Mit-

Μέθετέ με, φροντίδες·
Μηδέν μοι κ' ὑμῖν ἔσω.
Πρὶν ἐμὲ φθάσῃ τὸ τέλος,
ΠΑΪΞΩ, ΓΕΛΑΣΩ, ΧΟΡΕΥΣΩ,
Μετὰ τῷ καλῷ Λυαίῳ.

ΚΕ'. ΕΙΣ ἑΑΥΤΟΝ.

Ὅταν πίνω τὸν οἶνον,
Εὐδῶσιν αἱ μέριμναι.
Τί μοι, τί μοι γόων,
Τί μοι μέλει μεριμνῶν;
Θανεῖν με δεῖ, καὶ μὴ θέλω.
Τί δὲ τὸν βίον πλανῶμαι;

te igitur me, cura gravis; nihil est mihi tecum: priusquam me praeveniret mori, ludam, ridebo, saltabo una cum formoso Lyaeo.

XXV. IN SEIPSUM.

Quando ego biberim vinum, sopiuntur curae: quid mihi luctus, quid labores, quid mihi curae sunt sollicitudines? Mortuus fuerim vel quantumvis sollicitus. Quid itaque vitam

38 ΑΝΑΚΡΕΟΝ.

Πίωμεν ἔν τὸν οἶνον,
Τὸν τῷ καλῷ Λυαίᾳ.
Σὺν τῷ δὲ πίνειν ἡμᾶς,
Εὐδῶσιν αἱ μέριμναι.

ΚΣ'. ΕΙΣ ΕΑΥΤΟΝ.

Ὅταν ὁ Βάκχος εἰσέλθῃ,
Εὐδῶσιν αἱ μέριμναι.
Δοκῶν δ' ἔχειν τὰ Χροῖσς,
Θέλω καλῶς αἰεῖν.
Κισσοσεφῆς δὲ κεῖμαι,
Πατῶ δ' ἅπαντα θυμῶ.
Ὅπλιζ', ἐγὼ δὲ πίνω.

decipio et errare facio? Bibamus ergo vinum, *donum* illud formosi Lyaci; eodem enim momento, quo bibimus, sopiuntur curae nostrae.

XXVI. IN SEIPSUM.

Quando in me Bacchus pene-

traverit, sopiuntur curae: et fingens me habere opes Croesi volo suaviter cantillare; coronatusque hederâ discumbo, et conculco universa animo. Ministerio accinge; ego etenim

Φέρε μοι κύπελλον, ὦ παῖ·
 Μεθύοντα γάρ με κείσθαι
 Πολυὺν κρείσσον, ἢ θανόντα.

KZ. EIS ΔΙΟΝΥΣΟΝ.

Τῷ Διὸς ὁ παῖς ὁ Βάκχος,
 Ὁ λυσίφρων, ὁ Λυαῖος,
 Ὅταν εἰς φρένας τὰς ἐμὰς
 Εἰσέλθῃ μεθυδότης,
 Διδάσκει με χορεύειν.
 ἔχω δὲ καὶ τι τερπνόν
 Ὅ τὰς μέθας ἐρασάς,
 Μετὰ κρότων, μετ' ᾠδαῖς.

hibo.—Praebe mihi poculum,
 ὁ puer: potum enim me jacere
 multo satius, quam mortuum.

XXVII. IN DIONYSUM.

Jovis puer ille Bacchus. Ani-
 morum ille laxator, Lyaeus,

quando in praecordia mea in-
 trārit vini dator, docet me
 saltare: Potiorque aliquid de-
 licatulum ille ego ebrietatis
 amator. Una cum crepitacu-
 lis et cantilena delectat me

Τέρπει με κ' Ἀφροδίτα,
Καὶ πάλιν θέλω χορεύειν.

ΚΗ'. ΕΙΣ ΤΗΝ ἑΑΥΤΟΥ ἑΤΑΙΡΑΝ.

Ἄγε, ζωγράφων ἄρισε,
Γράφε, ζωγράφων ἄρισε,
Ρόδης κοίρανε τέχνης,
Ἀπέεσαν, ὡς ἂν εἶπω,
Γράφε τὴν ἐμὴν ἑταίρην.
Γράφε μοι τρίχας τὸ πρῶτον
Ἀπαλὰς τε καὶ μελαίνας·
Ὁ δὲ κηρὸς ἂν δύνηται,

etiam Venus: iterumque vo-
lo saltare.

XXVIII. DE AMICA SUA.
Age, pictorum optime, pinge,
pictorum optime, Rhodiae ma-

gister artis, absentem licet, ut
ego tamen direxero, pinge
meam amicam. Pinge itaque
mihi comas imprimis mollicu-
lasque et nigricantes; quod si
cera et id assequi possit:

Γράφε κ' μύρα πνεύσας.
 Γράφε δ' ἐξ ὅλης παρείης
 Ὑπὸ πορφύραισι χαίταις
 Ἐλεφάντινον μέτωπον.
 Τὸ μεσόφρυον δὲ μή μοι
 Διάκοπτε, μήτε μίσγε.
 Ἐχέτω δ', ὅπως ἐκείνη,
 Τὸ λεληθότως σύνοφρυον
 Βλεφάρων ἴτυν κελαίνην.
 Τὸ δὲ βλέμμα νῦν ἀληθῶς
 Ἀπὸ τῆ πυρὸς ποίησον.
 Ἄμα γλαυκὸν, ὡς Ἀθήνης.

pinge etiam illas unguentum
 spirantes. Pinge quoque ex
 plena aliqua genâ, sub viola-
 ceis capillis, eburneam fron-
 tem. Intercilium vero ne tu
 mihi discindas, neque plane

misceas; habeat autem pictu-
 ra, sicut et illa, haud discerni-
 biliter coeuntia-cilia: et palpe-
 brarum circuitionem nigram.
 Aspectum deinde oculorum
 nunc, ut revera habet, ex igni

Ἄμα δ' ὑγρὸν, ὡς Κυθήρης.
 Γράφε ῥῖνα καὶ παρειάς,
 Ῥόδα τῷ γάλακτι μίξας.
 Γράφε χεῖλος, οἷα Πειθῆς,
 Προκαλέμενον φίλημα.
 Τρυφερῶ δ' ἔσω γενεῖς
 Περί Λυγδίνῳ τραχήλῳ
 Χάριτες πέτοιιντο πᾶσαι.
 Στόλισον τολοιπὸν αὐτὴν
 Ὑποπορφύροισι πέπλοις.
 Διαφαινέτω δὲ σαρκῶν
 Ὀλίγον, τὸ σῶμ' ἔλεγχον.

facito, simul nempe caesium,
 ut Minervae, simul lubricum
 et paetum, ut Veneris. Pinge
 nasum atque genas, rosas lacte
 commiscens; pinge labium ve-
 luti Suadellae, provocans suavi-
 olum. Delicatulumque infra

mentum, circum Lygdinum a-
 candens collum, Gratiae voli-
 tent universae. Vestito, quod
 restat, illam subpurpurascen-
 tibus indumentis, transluceat-
 que carnis aliquota pars, to-
 tum corpus, quale sit, osten-

Ἀπέχει βλέπω γὰρ αὐτήν.
Τάχα, κηρὲ, καὶ λαλήσεις.

ΚΘ. ΕΙΣ ΒΑΘΥΛΛΟΝ.

Γράφε μοι Βάθυλλον ὕτω
Τὸν ἑταῖρον, ὡς διδάσκω.
Λιπαρὰς κόμας ποίησον,
Τὰ μὲν ἔνδοθεν, μελαίνας,
Τὰ δ' ἐς ἄκρον, ἡλιώσας.
Ἐλίκας δ' ἐλευθέρας μοι,
Πλοκάμων ἄτακτα συνθεῖς,
Ἀφές, ὡς θέλῃσι, κεῖσθαι.
Ἀπαλὸν δὲ καὶ δροσῶδες

dens. Satis est : video enim
jam illam ipsam : fortasse, ὁ
Cera, et loqueris *statim*.

XXIX. DE BATHYLLO.

Pinge mihi Bathyllum ita, a-
micum illum meum, ut ego
docceo, nitidas comas facito, in-

terius quidem nigricantes, ex-
terius autem rutilantes : cin-
cinnulosque liberos mihi ca-
pillorum, incomposite compo-
nens, permitte, suo arbitrio
jacere. Teneram inde et rosci-

Στεφέτω μέτωπον ὄφρῦς
 Κυανοτέρη δρακόντων.
 Μέλαν ὄμμα γοργὸν ἔσω,
 Κεκερασμένον γαλήνη·
 Τὸ μὲν ἐξ Ἄρῃος ἔλκον,
 Τὸ δὲ τῆς καλῆς Κυθήρης·
 Ἴνα τίς τὸ μὲν φοβῆται,
 Τὸ δ' ἀπ' ἐλπίδος κρεμάται.
 Ρόδινὴν δ', ὅποῖα μῆλον,
 Χνοῖν ποίει παρειήν.
 Εῤύθημα δ' ὥς ἂν αἰδῶς
 Δύνασαι βαλεῖν, ποίησον.

dam arcuet frontem supercili-
 um magis-caeruleum draco-
 num oculis. Nigricans oculus
 acer esto, mixtus tamen tran-
 quillitate; illud nempe a Mar-
 te trahens, at hoc a formosa

Venere: ut aliquis partim qui-
 dem metuat, partim ex spe
 pendeat. Roseam quoque, ve-
 luti pomum, lanuginosam fa-
 cito genam; et ruborem, quan-
 tum verecundiae potes adjice-

Τὸ δὲ χεῖλος, ὅκ' ἔτ' οἶδα,
 Τίνι μοι τρόπῳ ποιήσεις·
 Ἀπαλὸν, γέμον τε πειθῆς.
 Τὸ δὲ πᾶν, ὁ κηρὸς αὐτὸς
 Ἐχέτω λαλῶν σιωπῇ.
 Μετα δὲ πρόσωπον ἔσω,
 Τὸ δ' Ἀδώνιδος παρῆλθον,
 Ἐλεφάντινος τράχηλος.
 Μεταμάζιον δὲ ποίει,
 Διδύμας τε χεῖρας Ἑρμῆ,
 Πολυδεύκεος δὲ μηρῶς,
 Διονυσίην δὲ νηδύν.

re, facias. Labium equidem
 nondum scio, qua mihi ratione
 facies, mollicellum, plenum-
 que Suadâ: per-totum-deni-
 que *vultum* cera ipsa se habeat,
tanquam loquens silenter. Et

post vultum esto, quod etiam
 illud Adonidis superet, ebur-
 neum collum. Thoracem de-
 inde facito, geminasque manus
 Mercurii; Pollucisque femora,
 Bacchicumque ventrem, tenera

Ἀπαλῶν δ' ὑπερθε μηρῶν,
 Μηρῶν τὸ πῦρ ἐχόντων,
 Ἀφελῇ ποιήσον αἰδῶ,
 Παφίην θέλυσαν ἤδη.
 Φθονερὴν ἔχεις δὲ τέχνην,
 Ὅτι μὴ τὰ νῶτα δεῖξαι
 Δύνασαι τὰ δ' ἦν ἀμείνω.
 Τί με δεῖ πόδας διδάσκειν;
 Λάβε μισθὸν, ὅσον εἴπης.
 Τὸν Ἀπόλλωνα δὲ τῷτον
 Καθελὼν, ποίει Βάθυλλον.
 Ἦν δ' εἰς Σάμον πότε ἔλθης,

inde super femora, femora illa
 incentivum-quid habentia, in-
 nocens facitò pudendum, Ve-
 nerem appetens primulum.
 Invidam autem nactus-es ar-
 tem; quod non etiam terga os-
 tendere valeas: haec essent u-

tique meliora. Quid me opus-
 est pedes describere? Accipo
 mercedem, quantum flagites.
 Apollinem autem huncce de-
 trahens, *illius vice* fac Bathyl-
 lum: sin ad Samum unquam

Γράφε Φοῖβον ἐκ Βαθύλλης.

Λ'. ΕΙΣ ΕΡΩΤΑ.

Αἱ Μῦσαι τὸν Ἔρωτα
 Δῆσασαι σεφάνοισι
 Τῷ Κάλλῃ παρέδωκαν.
 Καὶ νῦν ἡ Κυθήρεια
 Ζητεῖ, λύτρα φέρουσα,
 Λύσασθαι τὸν Ἔρωτα.
 Καὶ λύση δέ τις αὐτὸν,
 Οὐκ ἔξεισι, μενεῖ δέ
 Δαλεύειν δεδίδακται.

veneris, pingē Phœbum ex
 Bathyllo.

XXX. IN CUPIDINEM.
 Musæ Cupidinem *aliquando*,
 quum vincirent corollis, pul-
 chritudini tradiderunt: et nunc

Venus quaerit, redemptionis-
 pretium ferens, liberare Cupi-
 dinem. Verum etiamsi aliquis
 liberet eum, non egreditur, sed
 manebit: servire nempe di-
 dicit.

ΛΑ΄. ΕΙΣ ΕΑΥΤΟΝ.

Ἀφές με, τὰς θεάς, σοι

Πιῖν, πιῖν ἄμυσί.

Θέλω, θέλω μανῆναι.

Ἐμαίνεται Ἀλκμαίων τε,

- Χ' ὁ λευκόπτερος Ὀρέσσης,

Τὰς μητέρας κτανόντες.

Ἐγὼ δὲ μηδένα κτὰς,

Πιῶν δ' ἐρυθρόν οἶνον,

Θέλω, θέλω μανῆναι.

Ἐμαίνεται Ἡρακλῆς πρὶν,

Δεινὴν κλονῶν φαρέτρην,

XXXI. IN SEIPSUM.

Sine me, deos *interpono* tibi,
 bibere, bibere *plenis-poculis*:
 volo *enim*, volo *insanire*. In-
 saniebat Alcmaeonque, et can-
 didis cothurnis Orestes, quum

matres suas occidissent; ego
 vero, nemine occiso, epoto
 tantum rubro vino, volo, vo-
 lo, *inquam*, *insanire*. Insani-
 ebat Hercules olim, gravem
 concutiens pharetram, atque

Καὶ τόξον Ἰφίτειον.
 Ἐμαίνετο πρὶν Αἴας,
 Μέτ' ἀσπίδος κραδαίνων
 Τὴν Ἑκτορος μάχαιραν.
 Ἐγὼ δ' ἔχων κύπελλον,
 Καὶ σέμμα τῷτο χαίταις,
 Οὐ τόξον, ἔ μάχαιραν,
 Θέλω, θέλω μανῆναι.

ΑΒ'. ΕΙΣ ΤΟΥΣ ἑΑΥΤΟΥ

ΕΡΩΤΑΣ.

Εἰ φύλλα πάντα δένδρων
 Ἐπίσασαι κατειπεῖν,

arcum Iphiteum: insaniebat	cum, non ensem, volo, volo
olim Ajax, una cum clypeo	insanire.
vibrans illum Hectoris ensem.	XXXII. DE SUIS AMORIBUS.
Ast ego tenens poculum, et	Si folia omnia arborum no-
coronam hanc capillis, non ar-	visti recensere; si fluctuum-

Εἰ ἡμαθῶδες εὐρεῖν
 Τὸ τῆς ὅλης θαλάσσης,
 Σὲ τῶν ἐμῶν ἐρώτων
 Μόνον ποιῶ λογισήν.
 Πρῶτον μὲν ἐξ Ἀθηναίων
 Ἐρωτας εἴκοσιν θές,
 Καὶ πεντεκαίδεκ' ἄλλας·
 Ἐπειτα δ' ἐκ Κορίνθου
 Θές ὄρμαθ' ἐρώτων·
 Ἀχαιῆς γάρ ἐσιν,
 Ὅπ' καλαὶ γυναῖκες.
 Τίθει δὲ Λεσβίους μοι,

numerum reperire totius ma-
 ris, tum te meorum amorum
 unicū facio calculatorem.
 Primum quidem ex Athenis
 amores viginti pone, et quin-

decim præterea alios: deinde
 ex Corintho pone integras ca-
 tenas amorum; Achaiæ ete-
 nim est *metropolis*, ubi formo-
 sæ mulieres. Pone item Les-

Καὶ μέγρι τῶν Ἰώνων,
 Καὶ Καρίας, Ρόδῃ τε
 Διοχιλίδος ἔρωτας.
 Τί φῆς αἰὲ κηρωθεῖς.
 Οὐπὼ Σύρου ἔλεξα,
 Οὐπὼ πόθους Κανώβου,
 Οὐ τῆς ἅπαντ' ἐχέσσης
 Κρήτης, ὅπως πόλεσσι
 ἔρως ἐποργιάζει.
 Τί σοι θέλεις ἀριθμεῖν
 Τὸς ἐκτὸς αὖ Γαδείρων,
 Τῶν Βακτρίων τε καὶ Ἰνδῶν.

bios mihi, et usque ad Ionas,
 et Cariam, Rhodumque, bis
 mille amores. Quid ais? Sem-
 perne amores? Nondum Sy-
 ros dixi, Nondum amores Ca-
 nopi, non, omnia in se ha-

bentis, Cretae, ubi per centum
 urbes amor sua mysteria ce-
 lebrat. Quid? An vis me tibi
 numerare eos, qui sunt extra
 Gades, Bactriosque et Indos,

Ψυχῆς ἐμῆς ἔρωτας;

ΛΓ'. ΕΙΣ ΧΕΛΙΔΟΝΑ.

Σὺ μὲν, φίλη χελιδών,
 Ἐτησίη μολᾷσα,
 Θέρει πλέκεις καλὴν.
 Χειμῶνι δ' εἰς ἄφαντος,
 Ἡ Νεῖλον ἢ ἔπι Μέμφιν.
 Ἐρως δ' αἰὲς πλέκει μευ
 Ἐν καρδίῃ καλῇ.
 Πόθος δ' ὁ μὲν πτερᾷται,
 Ὅ δ' ὦόν ἐστιν ἀκμὴν,
 Ὅ δ' ἡμίλεπτος ἦδη.

animae meae amores?

XXXIII. AD HIRUNDINEM.

Tu quidem, chara hirundo,
 quotannis *huc* profecta, aestate
 construis nidum; hyemeque
 abis evanida, vel *ad Nilum*,

vel ad Memphin: ast amor
 semper struit meo in pectore
 nidum: et amorculus quidem
 hic alis augetur; hic autem o-
 vum adhuc est, alter jam semi-

Βοή δὲ γίνετ' αἰεὶ
 Κεχηνότων νεοτῶν.
 Ἐρωτιδεῖς δὲ μικρὰς
 Οἱ μείζονες τρέφουσιν.
 Οἱ δὲ τραφέντες εὐθύς
 Πάλιν κύσιν ἄλλας.
 Τί μῆχος ἔν γένηται;
 Οὐ γὰρ σθένω τοσούτους
 Ἐρωτας ἐκβοῶσαι.

ΛΔ'. ΕΙΣ ΚΟΡΗΝ.

Μὴ με φύγῃς, ὁρῶσα
 Τὰν πολιὰν ἔθειραν.

exclusus : clamorque fit sem-
 per pipentium amorum. A-
 morculos vero parvulos majo-
 res educant : hi deinde simul
 atque alti-sunt rursus pariunt
 alios. Quodnam ergo remedi-

um fiat? non enim valeo qui-
 dem tantos amores effari.

XXXIV. AD PUELLAM.

Ne me fugias, videns canam
 hanc caesariem : neque ideo,

Μὴδ' ὅτι σοι πάρεςιν
 Ἄνθος ἀκμαῖον ὥρας,
 Τὰ μὰ φίλτρα διώξης.
 Ὄρα, καὶ ν. σεφάνοισιν
 Ὅπως πρέπει τὰ λευκὰ
 Ρόδοις κρίνα πλακέντα.

ΛΕ'. ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗΝ.

Ὁ ταῦρος ἕτος, ὦ παῖ,
 Ζεὺς μοι δοκεῖ τις εἶναι.
 Φέρει γὰρ ἀμφὶ νώταις
 Σιδωνίην γυναῖκα.
 Περᾶ δὲ πόντον εὐρὺν,

quod tibi adsit flos integer ju-
 ventae, meam amicitiam rejici-
 as. Vide etiam in corollis,
 quomodo emineant candida
 rosis lilia intexta.

XXXV. DE EUROPA.

Hic taurus, ô puer, Jupiter
 mihi videtur aliquis esse; ge-
 rit enim in tergo Sidoniam foe-
 minam; trajicitque pontum la-

Τέμνει δὲ κῦμα χῆλαις.
 Οὐκ ἂν δὲ ταῦρος ἄλλος
 Ἐξ ἀγέλης ἐλασθεῖς
 Ἐπλευσε τὴν θάλασσαν,
 Εἰ μὴ μόνος γ' ἐκείνος.

Λ5'. ΕΙΣ ΤΟ ΑΝΕΙΜΕΝΩΣ ΖΗΝ.

Τί με τῆς νόμης διδάσκεις,
 Καὶ ῥητόρων ἀνάγκας;
 Τί δέ μοι λόγων τοσούτων
 Τῶν μηδὲν ὠφελόντων;
 Μᾶλλον δίδασκε πίνειν

tōm, et dividit undam ungulis. At vero haud facile taurus alius, ex armento abactus, navigarit aequor; nisi unus utique ille.

XXIV. QUOD LIBERE SIT
 VIVENDUM.

Quid me jura doces, et oratorum argumenta? Quid mihi emolumenti ex tot disputationibus, nihil omnino profuturis? Potius doceas me bibere

Ἀπαλὸν πόμα Λυαίᾱ·
 Μᾶλλον δίδασκε παίζειν
 Μετὰ χρυσοῦς Ἀφροδίτης.
 Πολιαὶ σέφουσι κάραν.
 Δὸς ὕδωρ, βάλ' οἶνον, ὦ παῖ·
 Τὴν ψυχὴν με κάρωσον.
 Βραχὺ μὴ ζῶντα καλύπτεις·
 Ὁ θανὼν ἔκ ἐπιθυμεῖ.

ΛΖ'. ΕΙΣ ΤΟ ΕΑΡ.

Ἴδε, πῶς ἔαρος φανέντος
 Χάριτες ῥόδα βρύουσιν.
 Ἴδε, πῶς κύμα θαλάσσης

mitem potum Lyaei: potius
 doceas me lusitare cum aurea
 Venere. Cani caput coronant:
 —da mihi aquam; infunde
 vinum, ὁ puer, animamque
 mihi sopias; brevi nec-vivum

condes? mortuus nihil appetit.

XXXVII. DE VERE.

Aspice, ut vere apparente,
 Gratiae rosas emittant, aspi-
 ce, ut fluctus aequoris molli-

Ἀπαλύνεται γαλήνη.
 Ἴδε, πῶς νῆσσα κολυμβᾷ.
 Ἴδε, πῶς γέρανος ὀδεύει,
 Ἀφελῶς δ' ἔλαμψε Τιτάν.
 Νεφελῶν σκιαὶ δονῶνται,
 Τὰ βροτῶν δ' ἔλαμψεν ἔργα.
 Καρποῖσι γαῖα προκύπτει
 Καρπὸς ἐλαίας προκύπτει.
 Βρομίς σέφεται νᾶμα.
 Κατὰ φύλλον, κατὰ κλῶνα,
 Καθελὼν ἤνθησε καρπός.

atur serenitate : aspice, ut a-
 nas natet, aspice, ut grus mi-
 gret : aperteque splendescat
 sol. Nubium umbrae dispel-
 luntur; hominumque nitent
 labores : fructibus tellus e-

rumpit, fructus olivae germi-
 nat. Bacchi oneratur palmes,
 laticem continens : per foli-
 um, per surculum, diffundens
 se florere-facit fructus.

H

†

58 ΑΝΑΚΡΕΟΝ.

ΛΗ'. ΕΙΣ ΕΑΥΤΟΝ.

Ἐγὼ γέρων μὲν εἰμι,
 Νέων πλεον δὲ πίνω.
 Καὶν δεήσῃ με χορεύειν,
 Σκῆπτρον ἔχω τὸν ἄσκον.
 Ὁ κάρθης δ' ἔδεν ἔστιν.
 Ὁ μὲν θέλων μάχεσθαι,
 Παρέστω, καὶ μαχέσθω.
 Ἐμοὶ κύπελλον, ὦ παῖ,
 Μελιχρὸν οἶνον ἡδὺν
 Ἐγκεράσας, φόρησον.
 Ἐγὼ γέρων μὲν εἰμι,

XXXVIII. DE SEIPSO.

Ego senex quidem sum; ju-
 venibus plus tamen bibo: et
 si opus fuerit me saltare, pro
 sceptro teneo utrem; ferula
 enim nihil valet. Qui qui-

dem vult pugnare,—id enim
 per me licet, pugnet.—Mibi
 poculum, ô puer, melleum,
 vinum dulce immiscens, af-
 fert. Ego senex quidem sum;

Σειληνὸν ἐν μέσοισι
Μιμῶμενος χορεύσω.

ΛΘ'. ΕΙΣ ΕΑΤΤΟΝ.

Ὅτ' ἐγὼ πῖω τὸν οἶνον,
Τότε μευ ἦτορ ἱανθὲν
Λιγαίνειν ἄρχεται μέσας.
Ὅτ' ἐγὼ πῖω τὸν οἶνον,
Ἀπορίπτονται μέριμναι,
Πολυφρόντιδές τε βελαὶ
Ἐς αἰλικτύπης αἵητας.
Ὅτ' ἐγὼ πῖω τὸν οἶνον,
Λυσιπαίγμων τότε Βάκχος

Silenum vero in medio imi-
tans saltabo.

XXXIX. DE SEIPSO.

Quando ego bibo vinum, tunc
mihi cor recreatum Musas or-

ditur celebrare. Quando ego
bibo vinum, projicitur cura,
sollicitaque consilia, in mare-
pulsantes ventos. Quando e-
go bibo vinum, jocosus tunc
Bacchus florulentas me inter

Πολυανθέσιν μ' ἐν αὔραις
 Δονέει μέθη γανώσας.
 Ὅτ' ἐγὼ πίων τὸν οἶνον,
 Στεφάνους ἀνθεσι πλέξας,
 Ἐπιθείς τε τῷ καρήνῳ,
 Βιότῃ μέλπω γαλήνην.
 Ὅτ' ἐγὼ πίων τὸν οἶνον,
 Μύρῳ εὐώδεϊ τέγξας
 Δέμιας, ἀγκάλαις δὲ κάρην
 Κατέχων, Κύπριν αἰίδω.
 Ὅτ' ἐγὼ πίων τὸν οἶνον,
 Ὑπὸ κυρτοῖς δὲ κυπέλλοις

halationes versat, ebrietate hi-
 larem-reddens. Quando ego
 bibo vinum, sarta floribus te-
 xens, imponensque capiti, lau-
 do vitae serenitatem. Quan-

do ego bibo vinum, unguento
 suaveolenti tingens corpus, ul-
 nisque puellam detinens, Ve-
 nerem colo. Quando ego bi-
 bo vinum, gibbosis poculis

Τὸν ἐμὸν νόον ἀπλώσας,
 Θιάσω τέρπομαι κέρων.
 Ὅτ' ἐγὼ πίων τὸν οἶνον,
 Τόδε μοι μόνω τὸ κέρδος,
 Τόδ' ἐγὼ λαβὼν ἀποίσω.
 Τὸ θανεῖν γὰρ μετὰ πάντων.

Μ. ΕΙΣ ΕΡΩΤΑ.

Ἔρως ποτ' ἐν ῥόδοισι
 Κοιμαμένην μέλιτταν
 Οὐκ εἶδεν, ἀλλ' ἐτρώθη.
 Τὸν δάκτυλον δὲ δαχθεὶς
 Τᾷς χειρὸς ὠλόλυξε.

meum utique animum expli-
 cans sodalitis delector juve-
 num. Quando ego bibo vi-
 num, hoc mihi soli lucrum:
 hoc ego acceptum absportabo:
 mors enim commune est mihi

cum omnibus.

XL. DE CUPIDINE.

Cupido aliquando inter rosas
 dormientem apiculam non vi-
 dit, sed vulneratus est. Digi-
 tum itaque morsus manus suae

Δραμὼν δὲ χ' πετασθεὶς
 Πρὸς τὴν καλὴν Κυθήρην,
 Ὁλωλα, μάτερ, εἶπεν,
 Ὁλωλα, καποθνήσκω.
 Ὄφιν μ' ἔτυψε μικρὸς
 Πτερωτὸς, ὃν καλῶσι
 Μελίτταν οἱ γεωργοί.
 Ἄ δ' εἶπεν· εἰ τὸ κέντρον
 Πονεῖ τὸ τᾶς μελίττας,
 Πόσον, δοκεῖς, πονῶσιν,
 Ἔρως, ὅσας σὺ βάλλεις;

exclamavit *prae dolore*. Cur-
 rensque simul et volans ad
 pulchram illam Cytheren, 'Pe-
 rii, mater, inquit, perii et
 prorsus morior: serpens me
 percussit pusillus alatus,

'quem vocitant apiculam ru-
 ricolae.' Illa igitur dixit, 'Si
 aculeus cruciet tantopere a-
 piculae, quantopere, putas,
 dolent illi, o Cupido, quos tu
 petis?'

ΜΑ'. ΕΙΣ ΣΥΜΠΟΣΙΟΝ.

Ἰλαροὶ πίαμεν οἶνον·
 Ἀναμέλψομεν δὲ Βάκχον,
 Τὸν ἐφευρετὰν χορείας,
 Τὸν ὅλας ποθέντα μολπὰς,
 Τὸν ὁμότροπον Ἔρωτι,
 Τὸν ἐρώμενον Κυθήρης·
 Δι' ὃν ἡ μέθη λοχεύθῃ,
 Δι' ὃν ἡ χάρις ἐτέχθῃ,
 Δι' ὃν ἀμπαύεται λύπα,
 Δι' ὃν εὐνάζετ' ἀνία.
 Τὸ μὲν ἔν πόμα κερασθὲν

XLI. IN SYMPOSIUM.

Hilares bibamus vinum, et
 concelebremus Bacchum, re-
 pertorem choreae, integras ex-
 petentem cantilenas, connutri-
 tum amoris, et iisdem moribus,

amasium Veneris: per quem
 ebrietas nata est, per quem
 gratia genita est, per quem
 cessat luctus, per quem sopi-
 tur tristitia. Poculum qui-
 dem huc probe mixtum mol-

Ἀπαλοὶ φέρσσι παῖδες·
 Τὸ δ' ἄχος πέφυγε μιχθὲν
 Ἀνεμοτρόπῳ θυέλλῃ.
 Τὸ μὲν ἔν πόμα λάβωμεν,
 Τὰς δὲ φροντίδας μεθῶμεν.
 Τί γάρ ἐσι σοι κέρδος
 Ὀδυρωμένῳ μερίμναις;
 Πόθεν οἶδαμεν τὸ μέλλον;
 Ὁ βίος βροτοῖς ἀδηλος.
 Μεθύων θέλω χορεύειν,
 Μεμυρισμένος δὲ παίζειν
 Μετὰ καλῶν γυναικῶν.

les afferunt puelli; moestitia
 autem fugit immixta ventis-
 agitatae procellae. Poculum
 igitur sumamus, curasque di-
 mittamus, quodnam enim est
 tibi commodum vexato soli-

citudinibus? Unde novimus
 quod futurum est? Vita mor-
 talibus, prorsus incerta. Pro-
 be-potus volo saltare, unguen-
 toque perfusus ludere, una-
 que cum formosis foemi-

Μελέτω δὲ τοῖς θέλουσιν,
Ὅσον ἐστὶν ἐν μερίμναις.
Ἰλαροὶ πῖωμεν οἶνον·
Ἀναμέλψομεν δὲ Βάκχον.

MB. EIS EATTON.

Ποθέω μὲν Διονύσῃ
Φιλοπαίγμονος χορείας·
Φιλέω δ', ὅταν ἐφήβῃ
Μετὰ συμπότης λυρίζω.
Στεφανίσκῃς δ' ὑακίνθων
Κροτάφοισιν ἀμφιπλέξας,
Μετὰ παρθένων ἀθύρειν

nis: curae autem esto volentibus quantum quantum est in curis. Hilares bibamus vinum; et concelebremus Bacchum.

XLII. DE SEIPSO.

Desidero quidem Bacchi lu-

dibundi choreas: gaudeoque, quando cum adolescentulo compotatore lyram-pulso: corollas autem hyacinthorum temporibus circumaptans, cum virginibus ludere hoc amo

66 ΑΝΑΚΡΕΟΝ.

Φιλέω, μάλιτα πάντων.
 Φθόνον ἔκ οἷδ' ἐμὸν ἦτορ.
 Φθόνον ἔκ οἶδα δαικτόν.
 Φιλολοιδόροιο γλώττης
 Φεύγω βέλερνα κῆφα.
 Στυγέω μάχας παροίνας
 Πολυκώμους κατὰ δαῖτας,
 Νεοθηλαῖσιν ἅμα κέραις
 Ὑπὸ βαρβίτῳ χορεύων,
 Βίον ἥσυχον φέρωμεν.

ΜΓ. ΕΙΣ ΤΕΤΤΙΓΑ.

Μακαρίζομέν σε, τέττιξ,

maxime omnium. Invidium
 haud novit meum cor; invidi-
 am nec curo mordacem: ca-
 lumulas amantis linguae stigio
 sagittas leves. Abominor prae-
 lia inter-pocula-facta com-
 messabundis in epulis: re-

ens-mamillas-ferentibus si-
 mul cum puellis, ad barbitum
 saltans, dixerim vitam placi-
 dam feramus.

XLHI. AD CICADAM.

Beatum praedicamus te, ô ci-

Ὅτι δένδρέων ἐπ' ἄκρων,
 Ὀλίγην δρόσον πεπωκώς,
 Βασιλεὺς ὅπως, αἶδεις.
 Σὰ γάρ ἐσι κεῖνα πάντα,
 Ὅποσα βλέπεις ἐν ἀγροῖς,
 Χ' ὅποσα φέρουσιν ὥραι.
 Σὺ δὲ φιλία γεωργῶν,
 Ἀπὸ μηδενός τι βλάπτων.
 Σὺ δὲ τίμιος βροτοῖσι,
 Θέρεος γλυκὺς προφήτης.
 Φιλέσσι μὲν σε Μῦσαι·
 Φιλέει δὲ Φοῖβος αὐτός,

cada. Quod arboribus in sum-
 mis, exiguo rore potato, rex
 veluti, cantillas: tua etenim
 sunt ista omnia, quaecunque
 vides in agris, et quaecunque
 producant anni-praesides deae,

horae. Tu enim amicus es
 agricolarum, de nihilo quic-
 quam laedens: tu item hono-
 ratus mortalibus, aestatis dul-
 cis propheta. Amant quidem
 te Musae, amat et Phoebus ip-

68 ΑΝΑΚΡΕΟΝ.

Λιγυρὴν δ' ἔδωκεν οἴμην.
 Τὸ δὲ γῆρας ἔσε τείρει,
 Σοφὲ, γηγενῆς, φίλυμνε,
 Ἀπαθῆς, ἀναιμόσαρκε·
 Σχεδὸν εἰ θεοῖς ὅμοιος.

ΜΑ. ΕΙΣ ΤΟ ἑΑΥΤΟΥ ΟΝΕΙΡΟΝ.

Ἐδόκεν ὄναρ τροχάζειν
 Πτέρυγας φέρων ἐπ' ὤμων·
 Ὁ δ' Ἔρως ἔχων μόλυβδον
 Περὶ τοῖς καλοῖς ποδίσκοις
 Ἐδιῶκε, καὶ κίχανεν.
 Τί θέλει ὄναρ τόδ' εἶναι;

se, argutamque sibi dedit vocem: quinimo senectus haud te fatigat, ô docte, indigena, cantandi studiose, perturbatibus-carens, et sanguine, et carne, propemodum es diis ipsis similis.

XLIV. DE SOMNIO SUO. Videbar per somnium cursu ferri, etiam alas gerens in humeris; ast Amor, habens plumbum circum pulchellos pedes, prosequabatur, et assecutus est. Quid sibi vult hoc

Δοκέω δ' ἔγωγε πολλοῖς
 Ἐν ἔρωσί με πλακέντα,
 Διολισθανεῖν μὲν ἄλλοις,
 Ἐνὶ τῷδε συνδεθῆναι.

ΜΕ'. Εἰς τὰ τοῦ ἔρωτος βέλῃ.

Ὁ ἀνὴρ ὁ τῆς Κυθήρης
 Παρὰ Λημνίαις καμίνοις
 Τὰ βέλη τὰ τῶν Ἐρώτων
 Ἐποίει, λαβὼν σίδηρον·
 Ἀκίδας δ' ἔβαπτε Κύπρις,
 Μέλι τὸ γλυκὺ λαβῶσα·

somnium? Existimo sane me
 multis amoribus implicatum,
 dilapsum fuisse in caeteris, u-
 no in hoc colligatum.

XLV. DE CUPIDINIS
 SAGITTIS.

Maritus ille Veneris aliquan-
 do, ad Lemnias furnaces, sa-
 gittas amorum fabricabat, ac-
 cepto ferro, cuspidesque earum
 tingebat Venus, melle dulci ac-

Ο δ' Ἔρως χολὴν ἔμισγε.
 Ο δ' Ἄρης ποτ' ἐξ αὐτῆς
 Στιβαρὸν δόρυ κραδαίνων,
 Βέλος ἠυτέλιζ' ἔρωτος.
 Ο δ' Ἔρως, τόδ' ἐστίν, εἶπε,
 Βαρύ· πειράσας νοήσεις.
 ἔλαβεν βέλεμνον Ἄρης·
 ὕπεμειδίασε Κύπρις.
 Ο δ' Ἄρης ἀνασενάξας,
 Βαρύ, φησὶν, ἄρον αὐτό.
 Ο δ' Ἔρως, ἔχ' αὐτό, φησί.

cepto, et Cupido fel miscebat.
 At Mars aliquando e praelio
reversus, validam hastam vi-
 brans, jaculum vilipendebat
 Cupidinis. At Cupido, Hoc
tamen est, inquit, grave admo-

dum, expertus senties. Rece-
 pit itaque jaculum Mavors:
 subrisit Venus. At Mars ve-
 hementer-ingemens, grave, sa-
 ne, inquit; tolle illud: at Cu-
 pido, Tu tibi habe illud, ait.

ΜΣ'. ΕΙΣ ΕΡΩΤΑ.

Χαλεπὸν τὸ μὴ φιλήσαι,
 Χαλεπὸν δὲ καὶ φιλήσαι.
 Χαλεπώτερον δὲ πάντων,
 Ἀποτυγχάνειν φιλῶντα.
 Γένος ἔδεν εἰς ἔρωτα.
 Σοφίη, τρόπος πατεῖται.
 Μόνον ἄργυρον βλέπεις.
 Ἀπόλοιτο πρῶτος αὐτός
 Ὁ τὸν ἄργυρον φιλήσας.
 Διὰ τῷτον ἔκ ἀδελφός,
 Διὰ τῷτον ἔκ τοκῆες.

XLVI. IN AMOREM.

Durum est non amare, durumque etiam amare; durissimum vero omnium votis-excidere amantem. Genus nihil ad amorem; doctrina, indoles,

conculcatur: solum argentum respiciunt. Pereat primus ille, qui argentum dilexit! Per hoc non amplius est frater; per hoc non amplius parentes;

72 ΑΝΑΚΡΕΟΝ.

Πόλεμοι, φόνοι, δι' αὐτόν.
Τὸ δὲ χεῖρον, ὀλλύμεσθα
Διὰ τῷτον οἱ φιλῶντες.

ΜΖ'. ΑΛΛΟ ΩΔΑΡΙΟΝ.

Φιλῶ γέροντα τερπνόν,
Φιλῶ νέον χορευτάν.
Γέρων δ' ὅταν χορεύῃ,
Τρίχας γέρων μὲν ἔσι,
Τὰς δὲ φρένας νεάζει.

ΜΗ'. ΑΛΛΟ ΩΔΑΡΙΟΝ.

Δότε μοι λύρην Ομήρου
Φονίης ἀνευθε χορδῆς.

bella, caedes propter illud.
Quodque pejus, perimus per
hoc nos amantes.

XLVII. ALIUD ODARIUM.
Amo ego senem lepidum, amo
juvenem saltatorem: senex

vero quando saltet, capillos
quidem senex est, mente au-
tem juvenescit.

XLVIII. ALIUD ODARIUM.
Date mihi lyram Homeri,
sanguineâ absque chorda: af-

Φέρε μοι κύπελλα θεσμών·
 Φέρε μοι, νόμους κεράσσω.
 Μεθύων ὅπως χορεύσω.
 Ὑπὸ σάφρονος δὲ λύσσης
 Μετὰ βαρβίτων αἰείδων,
 Τὸ παροίνιον βοήσω.

ΜΘ'. ΑΛΛΟ.

Ἄγε, ζωγράφων ἄρισε,
 Λυρικῆς ἄκχε Μῦσης·
 Φιλοπαίγμονες δὲ Βάκχαι
 Ἐτεροπνόου ἐναύλης·
 Γράφε τὰς πόλεις τὸ πρῶτον

fer mihi pocula decretorum;
 affer mihi, ut leges misceam;
 ut probe-potus saltem: prae-
 sobrio nempe furore, una cum
 barbitis canens, temulentum
 quiddam clarâ-voce-effundam.

XLIX. ALIUD.

Age, pictorum optime, lyri-
 cam exaudi musam: joca-
 bundae Bacchae geminas ti-
 bias: pingere civitates impri-

74 ΑΝΑΚΡΕΟΝ.

Ίλαράς τε καὶ γελάσας·
Ὁ δὲ κηρὸς ἂν δύναιτο,
Γράφε καὶ νόμους φιλῶντων.

Ν. ΕΙΣ ΔΙΟΝΥΣΟΝ.

Ὁ τὸν ἐν πότοις ἀτειρῇ,
Νέον ἐν πότοις ἀταρβῇ,
Καλὸν ἐν πότοις χορευτὴν
Τέλεων θεὸς κατήλθε·
Ἀπαλὸν βροτοῖσι φίλτρον
Πότον ἄσονον κομίζων,
Γόνον ἀμπέλκας τὸν οἶνον,
Πεπεδημένον ὀπώραις

mis hilaresque et ridentes:
Quinimo, si cera id possit ad-
mittere, pingue quoque caeremo-
nias amantium.

L. IN BACCHUM.

Qui in laboribus indefessum,
juvenem in amoribus intrepidi-

dum, bonum in potationibus
saltatorem reddit, deus ille jam
descendit, lene mortalibus a-
matorium, poculum curis-va-
cuum portans; progeniem vi-
tis vinum, involutum uvis, in

Ἐπὶ κλημάτων φυλάττειν
 Ἰν', ὅταν τέμωσι βότρυν,
 Ἄνοσοι μένωσι πάντες,
 Ἄνοσοι δέμας θεητόν,
 Ἄνοσοι γλυκύν τε θυμόν,
 Ἐσέτ' εἰς φανέντος ἄλλης.

ΝΑ'. ΕΙΣ ΔΙΣΚΟΝ ΕΧΟΝΤΑ
 ΑΦΡΟΔΙΤΗΝ.

Ἄρα τις τόρευσέ πόντον,
 Ἄρα τις μανῆσα τέχνα
 Ἀνέχευε κῦμα δίσκου
 Ἐπὶ νῶτα τῆς θαλάσσης·

palmitibus reservans. Ut quando resecant racemum, integri mancant omnes, integri corpus spectabile, integri dulcemque animum, usque ad anni sequentis reditum.

LI. IN DISCUM VENEREM
 EXHIBENTEM.

Ergo aliquis caelavit pontum; ergo quaedam divina ars superfudit fluctum disco, super terga maris. Ergo a-

Ἄρα τις ὕπερθε λευκὰν
 Ἀπαλὰν χάραξε Κύπριν
 Νόος ἐς θεὸς ἀερθεῖς,
 Μακάρων φύσιος ἀρχάν.
 Ὁ δὲ νιν ἔδειξε γυμνὰν
 Χ' ὅσα μὴ θέμις ὁρᾶσθαι,
 Μόνα κῦμα συγκαλύπτει.
 Ἀλαλημένη δ' ἐπ' αὐτὰ
 Βρύον ὡς ὕπερθε λευκὸν
 Ἀπαλοχρόος γαλήνας
 Δέμας εἰς πλόον φέρουσα,
 Ρόθιον πάροιθεν ἔλκει.

liquis, super pelagus tenellam
 expressit Venerem, animus ad
 deos usque evectus, deorum
 naturale principium. Isque e-
 am ostendit nudam; quaeque
 nefas conspici, sola ea fluctus

contigit. Et supervagata ipsa,
 ut fucus superne albescens,
 super dulce-apparentem tran-
 quillitatem, corpus in natatio-
 nem tradens fluctum ab-ante

Ρόδεων δ' ὑπερθε μάζων,
 Ἀπαλῆς ἐνερθε δειρῆς
 Μέγα κῦμα πρῶτα τέμνει.
 Μέσον αὐλακος δὲ Κύπρις,
 Κρίνον ὥς ἴοις ἐλιχθὲν,
 Διαφαίνεται γαλήνας.
 Ὑπὲρ ἀργύρῳ δ' ὀχῶνται
 Ἐπὶ δελφῖσι χορευταῖς
 Δολερὸν νόον μερόπων
 Ἔρως, Ἰμερος, γελῶντες.
 Χορὸς ἰχθύων δὲ κυρτὸς,
 Ἐπὶ κυμάτων κυβισῶν,

attrahit. Roseis super papillis,
 teneram infra cervicem, in-
 gentem fluctum nunc primum
 secat. In medio autem sulci
 Venus, sicut liliū violis in-
 volutum, translucet per tran-

quillum. Super autem vehun-
 tur argento, super delphinibus
 saltatoribus, dolosi etiam te-
 nero vultu, Amor et Himerus
 ridentes. Chorusque piscium
 pandus, super fluctibus uri-

Παφίης τε σῶμω παίζει,
Ἴνα νήχεται γελῶσα.

NB. ΕΙΣ ΟΙΝΟΝ.

Τὸν μελανοχρῶτα βότρυν
Ταλάροις φέροντες ἄνδρες
Μετὰ παρθένων ἐπ' ὤμων
Κατὰ ληνὸν δὲ βαλόντες
Μόνον ἄρσενες πατῆσι
Σταφυλὴν, λύοντες οἶνον,
Μέγα τὸν θεὸν κροτῶντες
Ἐπιληνίοισιν ὕμνοισ.
Ἐρατὸν πίθοις ὀρῶντες

nans, Paphiae ob oculos ludit,
quocunque natat ridens.

LII. IN VINUM.

Nigricantem racemum cani-
stris ferentes viri, una cum

virginibus, super humeris; at
in torcular jacentes tantum-
modo mares calcant uvam, ex-
primentes vinum, magnope-
re deum plaudentes torculariis
hymnis, jucunde in dolia tu-

Νέον ἐς ζέοντα Βάκχον.
 Ὃν ὅταν πίνη γεραιὸς,
 Τρομεροῖς ποσὶν χορεύει,
 Πολιάς τρίχας τινάσσαν.
 Ὁ δὲ παρθένον λοχήσας
 Ἐρατὸς νέος ἐλυσθεὶς
 Ἀπαλὸν δέμας χυθεῖσαν
 Σκιερῶν ὕπερθε φύλλων
 Βεβαρημένην ἐς ὕπνον.
 Ὁ δ' ἔρως ἄωρα θέλγαν
 Προδότιν γάμων γενέσθαι.
 Ὁ δὲ μὴ λόγοισι πείθων,

entes ad novum effervescen-
 tem Bacchum. Quem quan-
 do biberit senex *aliquis*, tre-
 mulis pedibus saltat, canos ca-
 pillos quassans: virginem ve-
 ro insidiatus, amabilis juvenis

jam probe madidus, tenerum
 corpus fusam, umbrosis super
 frondibus gravatam in som-
 num, ad amorem intempestive
 allicit, ut ipsa proditrix pudor-
 is fiat. Et ipse verbis suis mi-

80 ΑΝΑΚΡΕΟΝ.

Τότε μὴ θέλῃσαν ἄγχει.
Μετὰ γὰρ νέων ὁ Βάκχος
Μεθύων ἄτακτα παίζει.

ΝΓ'. ΕΙΣ ΡΟΔΟΝ.

Στεφανηφόρος μετ' ἥρος,
Μέλπομαι ῥόδον θερινόν.
Συνεταιρεῖ αὖξαι μέλπειν.
Τόδε γὰρ θεῶν ἄημα,
Τὸ δὲ καὶ βροτῶν τὸ χάσμα.
Χάρισίν τ' ἀγαλμ' ἐν ὥραις
Πολυανθέων ἐρώτων,
Ἀφροδίσιόν τ' ἄθυρμα.

nime suadens, tum demum invitam comprimit: inter juvenes enim Bacchus ebrius intemperanter ludit.

LIII. IN ROSAM.

Una cum coronigero vere cantu-celebro rosam aestivam:

tu, sodalis, adjuva cantilenam. Haec etenim divorum halatio, haec et mortalium oblectamentum, gratiisque trophaeum, in temporibus floridorum amorum; Venereumque

Τόδε κ' μέλημα μύθοις,
 Χαρίεν φυτόντε μυσῶν,
 Γλυκὺ κ' ποιῶντα πείραν
 Ἐν ἀκανθίναις ἀταρποῖς,
 Γλυκὺ δ' αὖ λαβόντα θάλπειν
 Μαλακαῖσι χερσὶ κέφαις
 Προσάγοντ' ἔρωτος ἄνθος.
 Ὡς σοφῶ τὸ δ' αὐτὸ τερπνόν,
 Θαλίαις τε κ' τραπέζαις,
 Διονυσίαις θ' ἑορταῖς.
 Τί δ' ἄνευ ῥόδου γένοιτ' ἄν;
 Ῥοδοδάκτυλος μὲν ἦώς,

ludicrum. Haec et argumen-
 tum fabulis, gratiosaque plan-
 ta musarum : dulcis vel faci-
 enti periculum in spinosis se-
 mitis ; dulcis etiam sumenti,
 ut foveat mollibus in manibus,

leviter naribus admoventi a-
 moris florem. Adeo docto quo-
 que *poetae* haec ipsa jucunda
 conviviisque atque mensis, et
 praecipue Dionysiacis solen-
 nitatibus. Qui enim absque

Ῥοδοπήχες δὲ κύμαφαι,
 Ῥοδόχρως δὲ κ' Ἀφροδίτα
 Παρα τῶν σοφῶν καλεῖται.
 Τόδε καὶ νοσῶσιν ἀρκεῖ,
 Τόδε καὶ νεκροῖς ἀμύνει,
 Τόδε καὶ χρόνον βιάται.
 Χαρίεν ῥόδων δὲ γῆρας
 Νεότητος ἔσχευε ὁδμήν.
 Φέρε δὴ, φυὴν λέγαμεν.
 Χαροπῆς ὅτ' ἐκ θαλάττης
 Δεδροσμένην Κυθήρην
 Ἐλόχευε πάντος ἀφρῶ.

rosa fiat? Roseis-digitis qui-
 dem aurora, roseisque cubitis
 nymphae, roseâque cute Ve-
 nus a doctis poetis vocetur.
 Haec etiam aegrotantibus opi-
 tulatur; haec vel mortuis an-
 xiliatur: haec et tempus vi-

vincit: gratiosa enim rosarum
 senectus juventutis suae reti-
 net odorem. Agedum, origi-
 nem illius dicamus: placido
 quando ex mari rore-conspersam
 Venerem parturiebat pon-
 tus e spuma, bellicrepamque

Πολεμόκλονον τ' Αθήνην
 Κορυφῆς ἐδείκνυε Ζεὺς·
 Τότε καὶ ῥόδων ἀζητῶν
 Νέον ἔρνος ἤνθισε χθών,
 Πολυδαίδαλον λόχευμα.
 Μακάρων θεῶν δ' ὄμιλος,
 Ῥόδον ὡς γένοιτο, νέκταρ
 Ἐπιτέγξας, ἀνέτειλεν
 Ἀγέρωχον ἐξ ἀκάνθης
 Φυτόν ἀμβροτον Λυαίης.

ΝΑΐ. ΕΙΣ ΕΑΥΤΟΝ.

Ὅτ' ἐγὼ νέοις ὄμιλῃν

Minervam e vertice suo ostendebat Jupiter: tunc etiam rosarum suscipiendarum novam stirpem mirifice ornavit tellus, operosum admodum partum. Beatorum vero deo-

rum concilium, rosa quo fieret, nectar intingens, oriri fecit magnificam illam ex spina plantam immortalem Lyaci.

·LIV. DE SEIPSO.

Quando ego juvenum coetum

Ἐσορῶν, πάρεσιν ἦδη.
 Τότε δὴ τότε ἔς χορείην
 Ὁ γέρων ἐγὼ πτερᾶμαι.
 Περίμεινόν με, Κυβήβα.
 Παράδος, θέλω σέφεσθαι.
 Πολιὸν δὲ γῆρας ἐκάς.
 Νέος ἐν νέοις χορεύσω.
 Διονυσίης δέ μοι τίς
 Φερέτω ῥοιὰν ἀπ' ὀπώρας,
 Ἴν' ἴδῃ γέροντος ἀλκὴν,
 Δεδαηκότος μὲν εἰπεῖν,
 Δεδαηκότος δὲ πίνειν,

cerno, adest mihi quoque ju-
 ventus: tunc nempe, tunc ad
 choream vetulus ille ego ala-
 cris fio *et quasi alatus*. Expec-
 tato me, Cubeba; rosas prae-
 be; volo coronari, canamque

senectutem abjiciens juvenis
 inter juvenes saltabo. Bacchi-
 ci itaque mihi aliquis afferat
 donum fructus: ut cernat se-
 nis vigorem, scientis quidem
 canere, scientisque bibere;

Χαριέντως δὲ μανῆναι.

ΝΕ΄. ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΕΡΩΝΤΑΣ

ΩΔΑΡΙΟΝ.

Ἐν ἰσχύοις μὲν ἵπποι
 Πυρὸς χάραγμ' ἔχουσι
 Καὶ Παρθίης τις ἄνδρας
 Ἐγνώρισεν τιάραις.
 Ἐγὼ δὲ τὰς ἐρῶντας
 Ἰδὼν ἐπίσαμ' εὐθύς.
 Ἐχουσι γάρ τι λεπτὸν
 Ψυχῆς ἔσω χάραγμα.

nec invenuste insanire.

LV. IN AMATORES, ODARIUM.

In clunibus quidem equi in-
 iustum-igne signum gerunt; et
 Parthos quivis viros agnoscat

ex tiaris: ego autem amatores

conspicatus *semel*, novi sta-
 tim: gerunt enim nescio
 quam tenuem, intra animam,
 inustam notulam.

Τ Ε Λ Ο Σ.

Σ Α Π Φ Ο Υ Σ.

I. ΕΙΣ ΑΦΡΟΔΙΤΗΝ.

Ποικιλόθρον' ἀθάνατ' Ἀφροδίτα
 Παῖ Διὸς δολοπλόκε, λίσσομαί
 σε, (δάμνα,

Μή μ' ἄταισι, μή δ' ἀνίασι
 Πότνια, θυρόν.

Ἀλλὰ τῇ δ' ἐλθ' αἴποτε, κατ'
 ἔρωτα,

Τᾶς ἐμᾶς αὐδᾶς αἴϊας, ᾗς πολ-
 λάκ'

Ἐκλυες· πατρὸς δὲ δόμον λιποῖσα
 Χρυσίον ἤλθες,

I. IN VENEREM.

O immortalis Venus, cui tot
 ubique templa extructa sunt,
 filia Jovis, quae dolos et artes
 struis, queis infelix amans lu-
 ditur; veneror te, et oro, ne-
 quid damni mihi importes, ne-

ve mihi animum molestiâ ul-
 lā domes: sed huc favens et
 propitiâ venias, siquando ve-
 nisti; amanter autem vocem
 meam audias, quam tu saepe
 antehac exaudisti; cūm relic-
 tis aureis accibus patris ad me

Ἄρμ' ὑποζεύξασα, καλοὶ δέ
σ' ἄγον (νας

Ὠκέες στρωτοί, πτέρυγας μελαί-
Πυκνά δινεόντες ἀπ' ὠραν', αἰθέ-
ρος διὰ μέσσω.

Αἰψα δ' ἐξίκοντο. τὺ δ' ὦ μά-
καιρα

Μειδιάσας' ἀθανάτῳ προσώπῳ,
Ἦρε', ὅττι δ' ἦν τὸ πέποντα, κ' ὅττι
Δεῦρο καλοῖμι.

Κ' ὅττ' ἐμῷ μάλισ' ἐθέλω γε-
νέσθαι

veniebas juncto curnu; lepidi
autem celeresque passeruli te
vehabant nigrantes alas crebro
motu quatientes, a coelo per
medium aëra; qui cū te ad-
vexissent, repente abibant. Tu

vero, ὁ diva, vultu immortalī
arridens, percunctabar, quid-
nam esset, quod ego passa fu-
issem, et quid causae foret,
quamobrem te advocarem. Ro-
gitabas praeterea, quid prac-

Μαινόλα θυμῷ, τίνα δ' αὖτε
πειθῶ, (σ' ὦ

Καὶ σαγηνεύσαν φιλότητα· τίς
Σαπφοῖ, ἀδικεῖ;

Καὶ γὰρ αἰ φεύγει, ταχέως δι-
ώξει·

Αἰ δὲ δῶρα μὴ δέχετ', ἀλλὰ δώ-
σει· (σε,

Αἰ δὲ μὴ φιλεῖ, ταχέως φιλή-
κ' ὅττι κελεύης.

Ἐλθέ μοι καὶ νῦν, χαλεπᾶν δὲ
λῦσον

cipue animo meo furenti fieri
vellem; quem adolescentem
suasionibus meis pellicerem,
aut quem retibus peterem;
addens, Quis te, ô Sappho, in-
juriâ afficit? Quis tibi mole-
stus est? si enim te nunc fu-

git ille, mox te sequetur; si
dona accipere recusat, at ali-
quando dabit; sique minus a-
mat nunc, propediem amabit;
et quicquid, volueris, faciet.
Tu igitur, ô dea, quae ani-
mum dolentem iis verbis quon-

Ἐκ μεριμνᾶν ὅσα δὲ μοι τε-
λέσσαι (αὐτὰ
Θυμὸς ἰμείρει, τέλεσον, σὺ δ'
Σύμμαχος ἔσσο.

II. ΕΙΣ ΚΟΡΗΝ.

Φαίνεται μοι κείνος ἴσος θεοῖσι,
Ἐμμέν' ἀνὴρ, ὅστις ἐναντίον τοι
Ἰζάνει, καὶ πλασίον αἰδὺ φωνέσας
ὑπακχεί,

Καὶ γελώσας ἰμερόεν· τὸ μοιτὰν
Καρδίαν ἐν σήθεσιν ἐπτόασεν·

dam solabar, veni nunc quo-
que, meque gravissimis aerum-
nis libera; et quaecunque mihi
animus cupit, perfice; et mihi
ipsa subveni.

II. IN PUELLAM.

Videtur mihi ille aequalis diis
esse vir, qui oppositus tibi se-
det, et prope te dulce loquen-
tem audit. Et rides amabiliter:
quae res mihi cor in pectoribus

M

†

90 Σ Α Π Φ Ο Υ Σ.

Ὡς ἶδον σε, βρόγχον· ἔμοι γὰρ
αὐδᾶς

Οὐδὲν ἔθ' ἦκει.

Ἀλλὰ καμμέν γλῶσσο' ἔαγ'· ἂν
δὲ λεπτόν

Αὐτίκα χρῶ πῦρ ὑποδεδρόμα-
κεν·

Ὀμμάτεσσιν δ' ἐδὲν ὄρημι βομ-
βεῦ-

σιν δ' ἀκοαί μοι·

Καδδ' ἰδρῶς ψυχρὸς χέεται· τρό-
μος δὲ

tremere fecit : cum enim vi-
deam te, repente ad me vocis
nihil amplius venit; sed lin-
gua quidem fracta est : subti-

lisque statim cutem ignis sub-
iit, et oculis nihil video, tin-
nunt et aures mihi : et sudor

Πᾶσαν αἶρεϊ. Χλωροτέρη δὲ ποί-
ας

Ἐμμί· τεθνᾶναι δ' ὀλίγῃ δέοισα
Φαίνομαι ἄπνης.

Ἀλλὰ πᾶν τολματὸν, ἐπεὶ πέ-
νητα----

gelidus manat, tremorque to-	rum abfote videor exanimis:
tam occupat, pallidiorque	Sed tamen omne est auden-
herbâ sum, et a moriendo pa-	dum, quoniam pauperem—

ΤΙΝΑ
ΤΟΥ ΑΛΚΑΙΟΥ

Λ Ε Ι Ψ Α Ν Α.

I.

Μηδὲν ἄλλο φυτεύσης πρότερον
δένδρεον ἀμπέλῳ.

II.

(γας

Ἵει μὲν ὁ Ζεὺς, ἐν δ' ὠρανῶ μέ-
χειμῶν, πεπάγασιν δ' ὑδάτων
ροαί.*

(τιθεῖς

Κάβαλλε τὸν χειμῶν', ἐπὶ μὲν
Πῦρ, ἐν δὲ κιννάς οἶνον ἀφειδέως
Μελιχρὸν, αὐτὰρ ἀμφὶ κόρσῃ

ALCAEI FRAGMENTA.

I.

Nullam, Vare, sacra vite prius
severis arborem. HOR.

II.

Pluit Jupiter, et in coelo mag-

na tempestas, concreverunt-
que aquarum fluxus. Extur-
ba hyemem, imponens ignem,

Μαλθακὸν ἀμφὶ γνοφάλλον* -

III.

Τέγγε πνεύμονας οἶνω· τὸ γὰρ
 ἄστρον περιτέλλεται,
 Ἀδ' ὥρα χαλεπὰ, πάντα δὲ δι-
 ψᾷ ὑπὸ καύματος.---

IV.

---Τὸ μὲν γὰρ ἔνθεν κύμα κυ-
 λίνδεται,
 Τὸ δ' ἔνθεν ἄμμες δ', ἀν' τὸ
 μέσον, ναῖ
 Φορήμεθα σὺν μελαίνα,

infundensque vinum non par-
 cè, suave. * * *

III.

Irriga pulmones vino: a-
 strum enim exoritur. Tem-
 pus autem anni grave, om-

niaque sitiunt prae aestu.

IV.

Alius enim hinc fluctus vol-
 vitur, alius inde: nos autem
 in medio cum nave agitamur

Χειμῶνι μοχθεῦντες μεγάλα·
καλὰν (ἔχει·

Πὰρ μὲν γὰρ ἄντλος ἰσοπέδαν
Λαῖφος δὲ πᾶν ἄδηλον ἦδη,
Καὶ λακίδες μεγάλαι κατ' αὐ-
τό.

Χαλαῖσι δ' ἄγκυραι.---

V.

Τὸ δὴ εὖ γε κῦμα τῷ προτέρῳ
νεομασίχει.

Παρέξει δ' ἄμμι πόνων πολλήν
ἄντλην

atra, cum magna conflitan-
tes tempestate. Nam pelagus
ipsam mali basin occupat, et
lintheum omne jam evanidum,
ac plurimae laceræ partes in

co: laxantque se ancoræ.

V.

Et malus celeri saucius Afri-
co &c. Hor.

Ἐπεὶ καὶ ναὸς ἐμβαίνει κατα-
κόρως.---

VI. (χαλκῶ,
Μαρμαίρει δὲ μέγας δόμος
Πᾶσα δ' Ἄρει κεκόσμηται σέ-
γη. (τᾶν

Λαμπραῖσι κυανέαισι· κατ-
Λευκοὶ καθύπερθεν ἵππειοι λό-
φοι (γάλματα.

Νεύουσιν, κεφαλαῖσιν ἀνδρῶν ἀ-
Χάλκεια δὲ πασσάλοις κρυπ-
τοῖσιν

• • • • •

VI.

Splendet mea magna domus
aere : totum tectum Mavor-

tlis ornatum est galeis nitidis :
ex his cassidibus deorsum nu-
tant candidae ex equino pilo-
cristae, hominum fortium in-
signia : occultis muro clavis

Περικείμεναι λαμπραὶ κναμί-
δες

Ἔρκος ἰσχυροβελές· θώρακες τε
νέω λίνω

Κοῖλαι τε κατασπίδες βεβλη-
μέναι·

Πὰρ δὲ Χαλκιδικαὶ σπάθαι·

Πὰρ δὲ ζώματα πολλὰ, καὶ κυπ-
παττίδες.

Τῶν ἑκ ἑσὶ λαθέσθαι, ἐπειδὴ
Πρώτισα ὑπὸ ἔργον ἔσαμεν τό-
δε.

undique affixae sunt ocreae
splendidae, munimenta contra
sagittas tiliarum : tum etiam
linei thoraces novi, cavaque
scuta superinjecta, et haec

prope, enses Chalcidici : bal-
tei multi, et paludamenta non
praetereunda silentio, quando-
quidem eorum cura imprimis
habenda est.

VII.

Ἰὼ Πάν! Ἀρκαδίας μεδέων κλέ-
ενναῖς

Ὀρχισὰ, βρόμιε, ἰὼ Πάν! ἐπ'
ἑμαῖς

Εὐφροσύναις, ταῖς αἰδοῦναις αἶ-
ειδε κεχαρημένος

Ἐνικήσαμεν ὡς ἐβελόμεθα,

Καὶ νίκην ἔδοσαν θεοὶ, φέροντες

Παρὰ Πανδρόσῃ, ὡς φίλην Ἀ-

θηνᾶν.

VII.

Io Pan! Arcadiae inclytæ do-
minator, saltator Bromie, Io
Pan! ad mea gaudia cane car-

mina exultans. Vicimus ut
volebamus, et victoriam do-
narunt dii, afferentes a Pan-
droso ad charam Minervam.

VIII.

ΕΙΣ ἈΡΜΟΔΙΟΝ ΚΑΙ ΑΡΙΣΤΟ-
ΓΕΙΤΟΝΑ

Υ Μ Ν Ο Σ.

Ἐν μύρτῃ κλαδί τὸ ξίφος φο-
ρήσω

Ὡς περ Ἀρμόδιος καὶ Ἀριστογεί-
των,

Ὅτε τὸν τύραννον κτανέτην,
Ἰσονόμους τ' Ἀθήνας ἐποίησάτην.

VIII.

IN HARMODIUM ET
ARISTOGITONEM
HYMNUS.

In myrti ramo gladium ges-

tabo, sicut Harmodius et Ari-
stogiton, quando tyrannum
occiderunt, et Athenas aequa-
bili jure uti fecerunt. Cha-

Φίλταθ' Ἀρμοδι'! οὐπω τέθνη-
κας·

Νήσοις δ' ἐν μακάρων σε φασὶν
εἶναι,

Ἴνα περ ποδάκης Ἀχιλλεύς,
Τυδείδην τε φασὶ τὸν ἐσθλὸν Δι-
ομήδεα.

Ἐν μύρτῃ κλαδὶ τὸ ξίφος φο-
ρήσω, (των.

Ὡς περ Ἀρμόδιος καὶ Ἀριστογεί-
ος Ἀθηναίης ἐν θυσίαις,

rissime Harmodie, nondum es
mortuus, sed in beatorum in-
sulis te aiunt esse, ubi est
celeripes Achilles, aiunt eti-
am esse Tydidem strenuum

Diomedem. In myrti ramo
gladium gestabo, sicut Har-
modius et Aristogiton, quum
in sacrificiis [quae fiebant] Mi-
nervae, virum tyrannum Hip-

100 Α Λ Κ Α Ι Ο Υ.

Ἄνδρα τύραννον Ἰππαρχον ἐ-
καινέτην.

Αἰ σφῶν κλέος ἔσσεται κατ'
αἶαν.

Φίλταθ' Ἀρμόδιε καὶ Ἀριστογεί-
των!

Ὅτι τὸν τύραννον κτανέτον,
Ἰσονόμους τ' Ἀθήνας ἐποίησάτον.

Τ Ε Λ Ο Σ .

parchum interfecerunt. Sem-
per gloria vestra erit per ter-
ram, charissime Harmodie et

Aristogiton, quia tyrannum
occidistis, et aequabili jure A-
thenas uti fecistis.

F I N I S .

